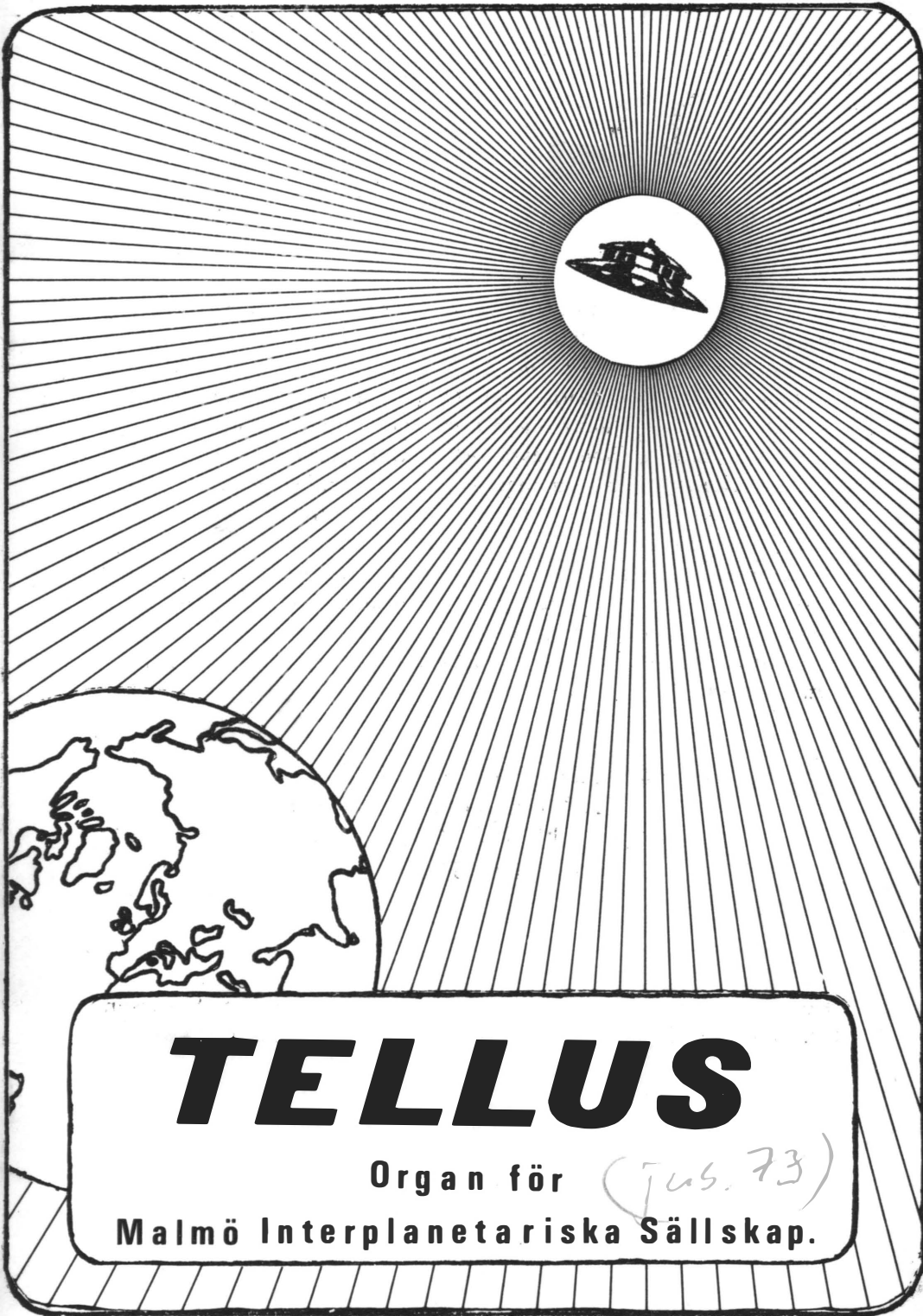

TELLUS

Organ för

(Jus. 73)

Malmö Interplanetariska Sällskap.

TELLUS

TIDSKRIFT FÖR FORSKNING I NY TIDSÄLDER.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill sprida upplysning inom t. ex. Astronomi, rymdforskning, parapsykologi, livsåskådningsfrågor, arkeologi, svunna kulturer, Flygande tefat, U. F. O. rapporter m. m.

Det är vår förhoppning att vi ska kunna informera den intresserade läsaren inom dessa och andra områden. Vi anser det vara av vitalt intresse att man ska kunna bilda sig en sund och framförallt sann uppfattning om den komplicerade värld vi i dag lever i.

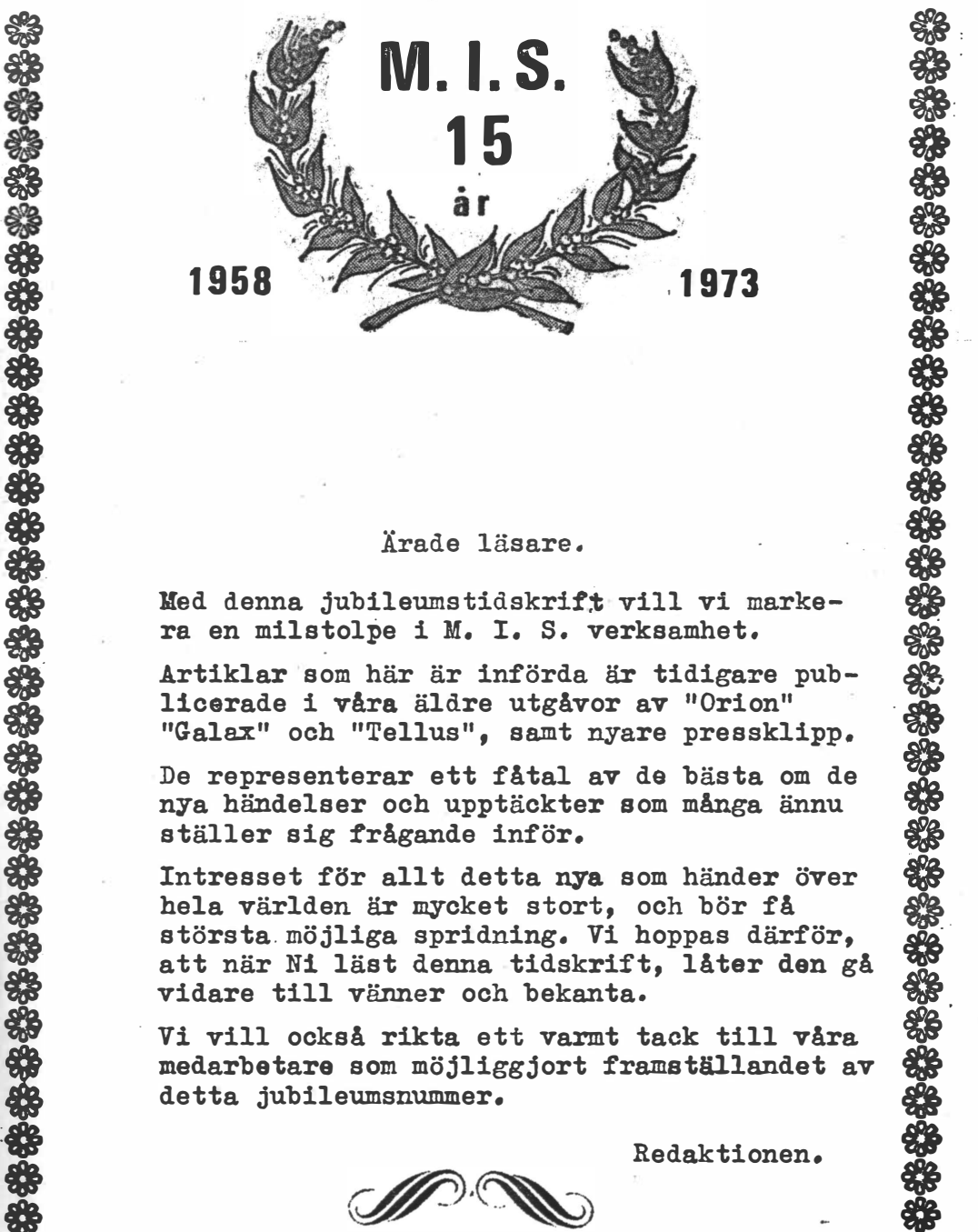
Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli—augusti om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och mötslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i sällskapet. Årsavgift 10:—

För vidare upplysning vänd eder till
Malmö Interplanetariska Sällskap
Box 2012 200 12 Malmö 2.
Postgiro. 63 22 54

Ordf. E. Johansson
Tel. 040/18 37 32

Sekr. S. Svensson
Tel. 040/42 15 76

M. I. S.

15

år

1958

1973

Ärade läsare.

Med denna jubileumstidskrift vill vi markera en milstolpe i M. I. S. verksamhet.

Artiklar som här är införda är tidigare publicerade i våra äldre utgåvor av "Orion" "Galax" och "Tellus", samt nyare pressklipp.

De representerar ett fåtal av de bästa om de nya händelser och upptäckter som många ännu ställer sig frågande inför.

Intresset för allt detta nya som händer över hela världen är mycket stort, och bör få största möjliga spridning. Vi hoppas därför, att när Ni läst denna tidskrift, låter den gå vidare till vänner och bekanta.

Vi vill också rikta ett varmt tack till våra medarbetare som möjliggjort framställandet av detta jubileumsnummer.

Redaktionen.

En tillbakablick.

Hur mycket har inte hänt under dessa år. Vilket äventyr var det inte att få träffa så många av världens kontakt-människor med de interplanetariska flygande "tefatsmänniskorna t.ex. Georg Adamsky från U.S.A. och Sir Anthony Brooke från England m.fl.. Vilken inspiration var det ej när vi fick höra redaktören Karl L. Veiths och kyrkoherde Algot Englessons sakkunniga utläggningar om våra vänner från rymnden. Jag skulle önska, att det nu skulle uppstå en ny "väckelse" i våra föreningar, ty säkert har vi ännu mycket att inhämta från den interplanetariska världen.

Malmö den 19 september 1973

Knut-Årvid Lindqvist

Ett antal år har gått sedan Vi första gången fick den strålande idé från våra nu åldrande vänner, att starta denna underbara förening, som har givit mig personligen en fast och bestämd plattform i vår kompliserade värld som vi lever i.

Kontakt med verkliga idealistiska män och kvinnor som Edith Nicolaisen Parthenon Hälsingborg, Dr.L.E.Essén Hälsingborg m.fl. visar oss vägen fast smal tackar jag Er för de stunder tillsammans, och till Er alla andra som har besökt MIS under de gångna åren.

MIS har spridit ljus i varje hjärta och sinne, liksom ringar på vattnet har dessa gått ut till oss alla, hoppas att dessa aldrig ska dö ut.

En önskan från Er följeslagare

Per Johansson

Till Styrelsen för MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP.

Vid 15-årsjubiléet går tankarna tillbaka. Mycket återkallas i minnet. Det var i slutet av 40- och början av 50-talet som de flygande tefaten började bli aktuella företeelser. Från första stund jag i tidningarna fick stifta bekantskap med dem, var jag fullt på det klara med att det rörde sig om besök från andra planeter. Hur jag kunde vara så bergfast övertygad om den saken har jag aldrig funderat över. Det bara var så och det var den naturligaste sak i världen.

Sen blev det alltmer spännande i slutet av 50-talet - och nu passerar det revy i minnet: UFO-Nachrichten från första numret, dess redaktör Karl Veit och hans besök med föredrag här i Malmö. Det var nog då idén om MIS kom till, som sen realiserades med bistånd och pådrivande kraft av Erik Lindahl och med Edith Nicolaisen och framför allt Evgenija Reinfeld som inspiratörer. - Den första kärlekens hänförelse uthärdade lätt den offentliga beskyllningen för kätteri för att jag for omkring och sålde Parthenons böcker. - Mycket vore att tillägga om utrymmet tillåtit.

Med åren som sen gått har ivern dämpats. Det kom så mycket annat som tog tid och krafter i anspråk. Aldern tar ut sin rätt med tidvis ohälsa. Villket allt gjort att jag tyvärr ej kunnat bevista edra möten. Det är dock min övertygelse att ni ständigt har värdefullare besök av planetarierna själva, som ger er fortlöpande kraft och inspiration.

Med dessa ord och tankar sänder jag er alla min uppskattning och tacksamhet för ert arbete i upplysningens tjänst och önskar er framgång och Guds välsignelse för framtiden.

Er tillgivne

Algot Bengtsson

PÅ TRÖSKELN TILL DEN NYA TIDSÅLDERN

Utdrag från föredrag hållet av kyrkoherde Algot Engleson, Malmö, vid MIS möte på Ungdomens Hus, Malmö, den 6 mars 1964.

Alla är vi intresserade av UFO-fenomen, som ju är av en oerhörd betydelse just nu. Vi undersöker, forskar och funderar för att få bättre klarhet över dessa fascinerande företeelser. Det är då av vikt att vi inser, att vi inte kan förstå UFO-fenomenen så länge vi betraktar dem som en isolerad företeelse, utan först när vi ser dem som ett led i en sammanhängande följd av händelser, och just de händelser som står i samband med övergången till en ny tidsålder. När denna tidsålder - som vi skall se - blir en andlig tidsålder i motsats till den nuvarande materiella, så betyder det - och det är som mitt anförande vill söka klargöra - att man kan förstå vad det är som sker och som kommer att ske, endast från en helt annan synpunkt än den vanliga, nämligen den andliga. Detta är också våra vänner från andra världar angelägna att åter och åter framhålla.

Vad kommer nu att ske? Det är inte att ta miste på att man allmänt har en känsla av att genomgripande händelser är förestående. Det är något som tillspetsar sig allt hastigare. Det är två motsatser som likt två elektriska poler närmar sig varandra, och när som helst kan utlösa en explosion.

Albert Einstein har uttryckt det så: Vid vägens slut avtecknas allt tydligare den allmänna forintelsens spöke.

Vi kan endast oavslåttligt varna och åter varna. Vi får inte förlamas i våra bemödanden att klargöra den oerhörda katastrof för Jordens folk och framför allt deras regeringar, som de oundvikligen frambesvärjer, om de inte ändrar sin inställning till varandra, och inte grundläggande ändrar sin livsuppfattning.

Här skall strax sägas ifrån, att Jorden kommer

säkerligen inte att förintas som planet i vårt solsystem. Jorden skall undergå en genomgripande förändring och rening för att kunna bli bärare av den nya tidsåldern, men den skall inte gå under. Den har blivit kallad sorgens stjärna, sorgebarnet i den interplanetariska familjen, men den spelar dock en viktig och outhärlig roll som en uppfostringsanstalt, säges det, dit vanartiga barn sändes för att lära sig skick och ordning. Den tillhörde en gång den interplanetariska gemenskapen, det kosmiska broderskapet, men blev en förlorad son. Men han skall återvända. Han är på väg dit igen. Fadern och syskonen längtar efter att få sluta honom i sin famn.

Innan vi går vidare, låt oss kasta en blick på hans märkliga utvecklingshistoria, och se vad han har fått gå igenom i forskningsring.

Liksom Jorden rör sig kring solen så rör sig vårt solsystem med sina tolv planeter - varav nio hittills är upptäckta - kring en centralsol i en bana som kallas zodiaken, eller djurkretsen, bestående av tolv djurretstecken eller stjärnbilder, under loppet av i runt tal 25.920 år. Denna tidsrymd kallas det stora solåret. För att passera en av dessa stjärnbilder behöver vårt solsystem cirka 2.160 år. Det är den tiden som kallas en världs-månad, eller en kosmisk tidsålder.

Om vi nu ser tillbaka så långt historiska anteckningar finns tillgängliga, så kan vi konstatera att vid varje övergång från en tidsålder till en annan, altså in i ett nytt kosmiskt kraftfält av zodiaken, så har stora förändringar ägt rum på Jorden. Gamla kulturer försvinner, krig, folkvandringar och naturkatastrofer hemsöker får planet, nya världsåskådningar bildas, människan undergår en påtaglig sinnesändring. I allmänhet och särskilt vid vissa tidsepoker lägger vi märke till en tillbakagång i andligt hänseende.

Ca 11.000 före Kr. skedde övergången från Jungfruns tecken till Leo. Det var då Sfinxen föddes,

lejonkropp med jungfruhuvud. 8.840-6.680 f Kr. var det Kräftans tecken. Då inträdde visserligen en andlig högkultur i den indiska visheten, de heliga Veda-böckerna, men sedan kan vi tydligt följa människans långsamma men säkra förfall. I tvillingarnas tecken 6.680-4.520 f Kr befinner vi oss i början av en religiös dualism, uttryckt i den persiska religionens tudelning, Ormuzd och Ahriman. Världsuret går vidare, och i Oxens tecken 4.520-2.360 f Kr finner vi den egyptiska kulturen med apiskulten, den heliga Oxen. Här efter blir den nedåtgående kurvan allt brantare, och från 2.360-200 f Kr ser vi den semitiska kulturen, som slutade i ett hav av blod och gräsligheter, och kunde över huvud taget endast upprätthållas av de gammaltestamentliga profeterna. Vädurens tidsålder, lammhuvud med vädurhorn, och så kommer slutligen Fiskarnas tidsålder från 200- ca 1960 e.Kr. Då gjorde livets Herre, världsaltets Fader, mänskligheten ett enastående erbjudande. Vi vet vilket. Och likväl vet väl de flesta det inte. Vad har det inte talats, grubblats och diskuterats om Honom, Jesus Kristus. Och vilken mäktig roll har inte teologin spelat. Vilken makt i samhället är inte kyrkan allttjämt.

Och så får det i alla fall sägas, som redan Johannes Döparen sade till folket, Mitt bland er står en som ni inte känner. - Teologin känner Kristus. Kyrkan känner inte Kristus. Hade de gjort det, hade de inte förnekat Honom som den gjort och gör. Då hade inte mänskligheten stått där den nu står, vid avgrundens rand. Hade 4 0/10 av präster och påvar trott på Kristus och inte bara på läran om Honom, hade krigen varit en omöjlighet.

Krigen ja, religionskrigen, korstågen, inkquisitionen, de trettioåriga krigen, de två världskrigen, det hotande atomkriget. Lägg märke till att alla dessa helveten emanerar sig från ett folk som kallar sig kristet och bedriver hednission. Ett folk som säger sig tro på Gud och

tillbeder Fridsfursten.

Vad kan detta bero på. Här måste föreligga ett fruktansvärt missförstånd. Ja just det, historiens blodigaste missförstånd, med den därav följande största förbrytelsen mänskligheten fallit offer för. Det skedde när Kristi lära under kyrkomötena på 300-500-talen förfalskades och gjordes till en världslik maktreligion.

Allt detta vill jag giva dig om du faller ner och tillber mig. Kyrkan föll för denna bergets fræstelse. Visst kan man peka på en viss välsignelse som kristendomen trots förfalskningen medfört, folkbildningens höjande genom biblioteksväsendet, slaveriets avskaffande och kvinnans upphøjelse. Fast här har i dagarna de som mest ivrat för den rena läran ifråga om kvinnliga präster återfallit i rent barbariska tankegångar. Fascismen, kommunismen, krigsrustningarn, från de kristna folken har de utgått. Vill du fred så bered dig för krig. Ven har fått folken att tro på denna lögn. Krigsmärket på den kristna civilisationen. Blodtörstiga demoner står här bakom. De intog platsen när Kristus drevs ut och atomklyvningen började. De visste, att om de bara lyckades utlämna den hemligheten i maktgalna diplomaters och förblindade vetenskapsmänns händer, fanns de bästa möjligheter att tillintetgöra mänskligheten.

Och här befinner vi oss alltså nu.. i slutet på fiskarnas tidsålder på tröskeln till Vattumannens, och så återvänder vi till frågan: Vad kommer nu att ske. För att få svar. måste vi först se efter vad den nya tidsåldern kommer att medföra för Jordens mänsklighet. Vi vet det nämligen i stora drag av uppgifter från flera håll, från den urgamla astrologiska vetenskapen, från Bibeln, från visioner och uppenbarelser, varom nutida siare och profeter tala, samt av telepatiska meddelanden från våra vänner från andra världar. Alla dessa skilda källor ger oss samstämmiga upplysningar. I Den nya tidsålderns

evangelium av Levi (Excelsiors förlag) talas just om våra dagar - början av Vattumannens epok - med dessa ord, Då skall mannen som bär vattenkruset driva fram över himlabågen. Människosönens tecken och symbol skall framstå i de östra skyarna. De visa skall då lyfta upp sina huvuden och veta att Jordens förlossning är nära. Och vidare, denna tidsålder skall bli en härlighetens och upplysningens tidsålder, den heliga andes egen tidsålder. Den heliga anden skall åter bära vittnesbörd om Kristus, den eviga kärlekens Logos. Vattnet som vattumannen bär i kruset och gjuter mer över jorden är symbolen för andeutgjutelsen. Anden liknas ofta i bibeln vid vatten. Den som tror på mig, av hans innersta skall strömma av levande vatten flyta fram, säger Jesus. Jorden skall vara full av Herrens kunskap, som havsdjupet är fullt av vatten, säger profeten.

Vattumannen är vidare symbolen för sammanslutning och vänskap, reformernas, uppfinningarnas och rymdfartens tecken. Som vattenvågor utbreder sig åt alla håll, så kretsar och vibrerar vattumansvågorna av ande och kraft från pol till pol, förbrödrar och förbinder människor med varandra, kontinenter, ja, världar. Hela makrokosmos är vattumannens område. Så vidsträckt fält måste stå till förfogande för honom. Då skall Kristus regera med sina trogna på jorden i tusen år, säger uppenbarelséboken. Då skall de smida sina svärd till plogbillar, och sina spjut till vingårdsknivar, säger profeten. Folken skall inte mer lära sig att strida. Den gryende tidsepoken har också blivit kallad den gyllene tidsåldern.

Och så till sist: Livet på jorden skall gestaltas i harmoni med de gudomliga kärleksbuden. På tröskeln till den Nya Tidsåldern ser vi den ljusnande gryningen, dess insignum allt tydligare avtecknas.

Barmhärtighet, kärlek, broderskap. Allt klarare förnimmer vi dess vädjande mening och sköjner vi vår uppgift som medborgare i den befriade världen, den pånyttfödda Jorden....

A.Englesson

Är de flygande tefaten stats- hemligheter?

FAKTA OM DE FLYGANDE TEFATEN TROLLAS BORT!

- av Alrik Degerman. -

"Flying saucers have landed" var titeln på det sensationella arbete som amerikanen George Adamski tillsammans med Desmond Leslie gav ut för åtskilliga år sedan. Många tror inte alls vad han säger: Allra minst att han skulle ha talat med en varelse från en annan planet. Det hela är allt för fantastiskt, menar man. Det kan inte vara sant. Nej, det kan det inte vara för den som menar att Jorden skulle vara den enda med intelligenta varelser bebodda planeten. Godtar man den uppfattningen, då ligger det ingenting orimligt i Adamskis skildringar.

Så kan man resonera om man bortser från alla politiska, militära och psykologiska faktorer. Men alla tecken tyder på att resonemanget inte accepteras av politiker, militärer och psykologer.

Är de flygande tefaten interplanetariska flygplan, bemannade med innevånare från andra planeter? En del svarar ja. En del menar, att det ingenting annat är än hallucinationer hos vissa personer. För sin del låter professor C. G. Jung i Zürich, den berömda psykologen oss förstå, att de flygande tefaten är "urbilder" hos människan men alls inga objektiva realiteter.

FORSKNING I STRÄNGASTE AVSKILDHET.

= = = = =

Forskningar på detta område bedrivs numera av talrika statliga och militära institutioner liksom även av många privata organisationer och enskilda personer.

Det är emellertid anmärkningsvärt, att någon internationellt samarbete inte föreligger trots att detta numera är dagens lösen på forskningens område. De statliga forskningarna bedrivs i strängaste avskildhet.

Det mysterium som omger de flygande tefaten har blivit statshemligheter. Detta är begripligt: Hemligstämpeln har sin grund i politiska och framför allt

militära orsaker. Ingen regering i världen önskar skapa panikstämning i ett land, vars säkerhet regeringen skall garantera. Nu undrar man bara: Blir oron mindre för att hemligheten med de flygande tefaten inte röjes?

Redan 1952 förklarade överste Albert M Chop vid det amerikanska flygvapnet vid en presskonferens följande:

"USAs flygvapen har aldrig förnekat, att de obekanta flygobjekten kommer från andra planeter, och i händelse uppgifterna från talrika, kvalificerade iakttagare är riktiga, så är den interplanetariska förklaringen den enda möjliga lösningen."

Detta var, som sagt, 1952. Numera bestrider det amerikanska flygvapnet varje år de flygande tefatens existens.

En annan amerikan, ing. Wilbur Smith vid Kanadas rymdforskningskommission skriver: "Enligt min åsikt opererar de flygande tefaten från planeten Mars. I varje fall har varelser som lever utanför vårt solsystem Mars som operationsbas."

Uppfattningen att det finns fler bebodda planeter i kosmos än Jorden omhuldas numera av många vetenskapsmän och betraktas nära nog som självklar. Övertygade anhängare av idén om bebodda världar är framför allt amerikanare och ryssarna. Och det förefaller som om i dag allt fler och fler människor börjar ansluta sig till den uppfattningen. Bilden av ett bebott universum stiger allt tydligare upp vid horisonten.

Dubbelspel över hela världen.

Att USA numera bestrider existensen av flygande tefat rimmar illa med det faktum att den amerikanska regeringen sedan flera år tillbaka bedriver en mycket dyrbar forskning med avseende på de flygande tefaten, och att man samlar in allt material om dem, man kan komma över.

Liknande dubbelspel bedrivs i praktiskt taget hela Europa. På olika sätt söker man trolle bort fakta. I den tyskspråkiga delen av kontinenten har man "löst" problemet med de flygande tefaten genom att överföra det till det spiritistiska planet.

Helt ^tpplötsligt började det komma ut böcker och tidsskrifter, i vilka man kunde berätta om hur vissa män-

niskor i transtillstånd kom i kontakt med varelser från andra planeter. Medier och klärvoajanter hade blivit de stora "auktoriteterna" på de hemlighetsfulla flygobjekten. Men de nyvordna "auktoriteterna" hade inga glada nyheter att komma med; de siade om stundande världundergång och hemska katastrofer över huvud taget, för vilka de till och med kunde ange exakta data, vilka naturligtvis inte stämde.

Men det stannade inte bara härmed: I profeternas kölvatten följde även en samling sekterister, som vådrade morgonluft och fann tiden mogen att hålla nytt vin på gamla läglar. Det hela fick mycket stor effekt. Men alla tecken tydde på, att företeelserna var en dirigerad manöver för att blanda bort korten.

Tefatsrapporter motsvarar fakta.

I Frankrike däremot är situationen en annan. Detta beror på, att en av dess mest framstående forskare, Aimé Michel, genom en mätningssmetod kunnat leda i bevis, att de skildringar av flygande tefat som lämnats, verkligen motsvarar fakta och inte är några hallucinationer hos vissa människor.

Frankrike är också det enda land, som har en av framstående forskare och statsmän bestående organisation, som bedriver omfattande undersökningar angående dessa märkliga objekt, - låt vara anonymt.

I England diskuteras det öppet om de flygande tefaten, såväl i TV, radio som press. Det är även betecknande, att den bäst informerade facktidningen på området ifråga, "Flying Saucer Review", utkommer i London.

I Italien är situationen något förvirrad. Det är sant att det inte finns något land, där pressen engagerat sig så starkt för saken som i Italien; sedan ett par tre år tillbaka har tidningarna inte bara publicerat sammanfattande redogörelser av iakttagna flygande tefat i andra länder, utan även uppmanat sina medarbetare att spåra liknande fall i det egna landet. Följden härav blev, att journalisterna, av vilka de flesta var skeptiker, återvände som troende efter sina "fälttåg", försedda med fotografier av flygande tefat och intyg av fullt trovärdiga personer.

Genom publicering av dessa dokument och skildringar uppnådde tidningarna jätteupplager, och intresset för saken växte i landet. Folk ville veta ännu mer om

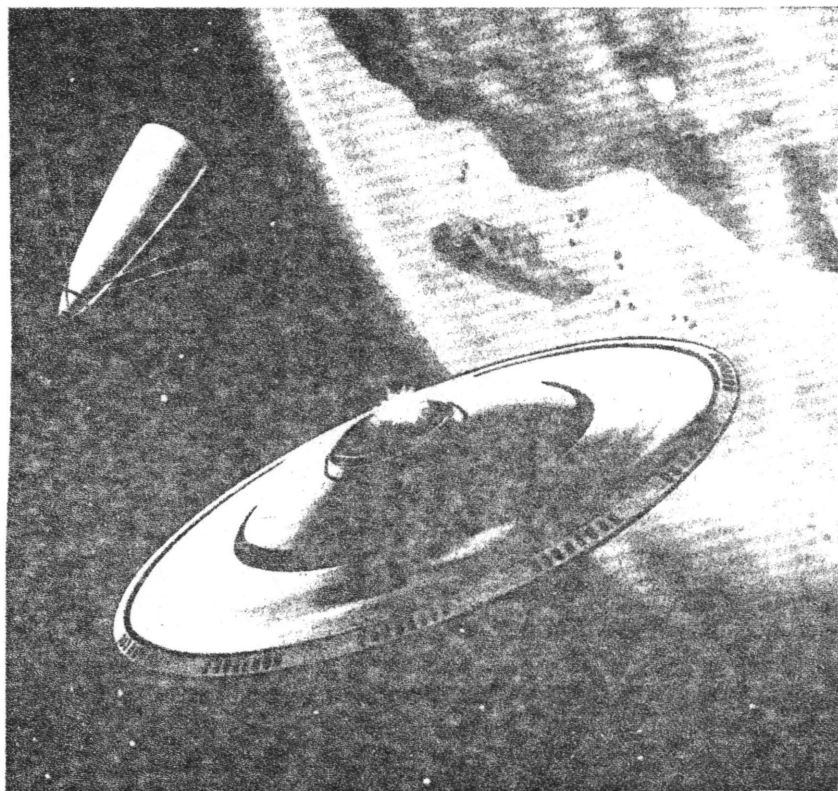
de flygande tefaten.

Ockult anstrykning.

Då plötsligt skedde en förändring. Skildringarna började få en rent ockult anstrykning. Artiklarna rörde sig inte längre om landningar av tefat och kontakt med var-
elser från andra planeter, utan om visioner och röster
ja t.o.m. materialisationer, dvs en upplösning av ma-
terien, vilken sedan visar sig i sin ursprungliga form
på ett annat ställe!

De flygande tefaten har blivit ett oförklarligt fe-
nomen, och många enskilda ännu tvivlar, så tycks de o-
lika staternas regeringar vara så mycket mera övertyga
de om deras existens.

.....

HUR MAN IDENTIFIERAR FLYGANDE TEFAT

Det har länge funnits behov av en vägledning då man vill identifiera olika typer av UFO:s. All tidsödande korrespondens med försvarsstaberna kommer i fortsättningen att bli helt överflödigt i och med frisläppandet av följande topphemliga guide, som sammanställts utan medverkan av flygvapnet eller FOA:s Expertis...

Hallucination. Igenkännes på dess karaktäristiska färg-skiftningar. Ett mystiskt surrande ljud åtföljer den. Marken kan vara bränd flera veckor efter det att hallucinationen har lyft.

Hägring. Exploderar ofta med ett fruktansvärt ljud och krossar fönster.

Jetplan. Dessa objekt är ganska påtagliga och misstolkas sällan för interplanetariska farkoster. Jetplanen kan ändra form, göra sig genomskinliga, materialiseras eller dematerialiseras. De varierar i storlek från två fot till storleken för de största oceanångarna.

Planeten Venus. Ett av de fenomen som misstolkas mest och tros vara raketer eller flygande tefat. När jetplan jagar fenomenet är det slutet på jakten.

Skyhook Ballong. Omkring 300-500 fot bred. Färdas med fantastisk hastighet och ses ofta i formation med andra ballonger. Släpper ibland ut mindre ballonger. Alltid förnekad av forskare, som säger att ingen ballong sänts upp.

Spindelnät. Visar sig på radar som snabbvärliga skivor. Dessa oskyldiga objekt är orsak till mycken förtret bland flygvapnets piloter, som sänds upp för att jaga dem. När det genskutes brukar spindelnätet ofta dyka mot planet och skrämma piloten från vettet. Ibland ändrar det kurs just före en kollision. Ibland inte.

Såpbubbla. Detta objekt släpper ut föremål beskrivna som stanniol, papper, stora isblock och andra banaliteter. Föremålen upplöses innan de hunnit undersökas. Människolika figurer har observerats inuti dessa såpbubblor.

Temperaturinversion. Orsakas av mötet mellan varm och kall luft. Karaktäristisk är dess soliditet då flygplan försöker flyga genom den. Mycket litet är känt om dessa märkliga temperaturomslag, eftersom piloterna vanligen förintas innan de hinner rådfråga flygvapnets experter.

Pilot såg första tefatet.

"Tefatsåldern" började den 24 juni 1947, när den privatflygande affärsmannen Kenneth Arnold upptäckte nio diskusliknande föremål flygande i rad över Mount Rainier i Kaskadbergen.

Man trodde allmänt på Arnolds berättelse. Han var känd som en pålitlig man och en god observatör, och han hade ingen anledning att ljuga. Låt oss ta del av den rapport som flygvapnet satte upp efter förhör med Arnold:

"Den 24 juni 1947 klockan 14.00 startade Arnold från Chehalis, Washington, för att flyga till Yakima, Washington. Luften var fullkomligt klar; det var idealiskt flygväder.

När han hade flugit i tre minuter riktades något som han tog för en solkatt mot hans plan. Han kunde inte se varifrån den kom, men när han tittade åt vänster upptäckte han en kedja av nio egendomliga formade föremål som flög från norr till söder på en höjd som han uppskattade till något över 3000 meter. De nalkades snabbt Mount Rainier. Arnold antog att föremålen var jetplan.

Med några sekunders mellanrum sänkte sig föremålen i grupper om två eller tre, men återtog ständigt den gamla formeringen. Solen blänkte på dem, och det var inget tvivel om att föremålen var av metall. När de närmade sig Mount Rainier såg Arnold mycket tydligt deras kon-turer och förvånade sig över att de tycktes sakna stjärtparti, men trodde att det var ett nytt slags jetplan. Föremålen flög som gäss i en diagonal linje som om de var fastbundna vid varandra. De gick på en spikrak kurs, men svävade ibland av och an bland bergstopp-arna. Arnold tog tid på föremålens förflyttning mellan Mount Rainier och Mount Adams och fick fram att de flög 47 miles på 1minut och 42 sekunder, vilket skulle tyda på en hastighet av 2 665,6 kilometer i timmen."

Flygvapnet klassificerade Arnolds observationer som oförklarliga, men antydde att det var ett slags hägringar han hade sett. Hans berättelse fick vidsträckt publicitet. De flygande tefaten hade kommit för att stanna.

Han håller fast vid sin ursprungliga berättelse, den som gav honom ryktbarhet. - Vad jag såg över Kaskadbergen den där dagen är sanning, hur omöjligt det än kan låta! Jag ville inte ha någon publicitet. Jag rapporterade bara vad jag hade sett, precis som varje annan pilot

skulle ha gjort. Jag har normal syn och har aldrig haft hallucinationer.

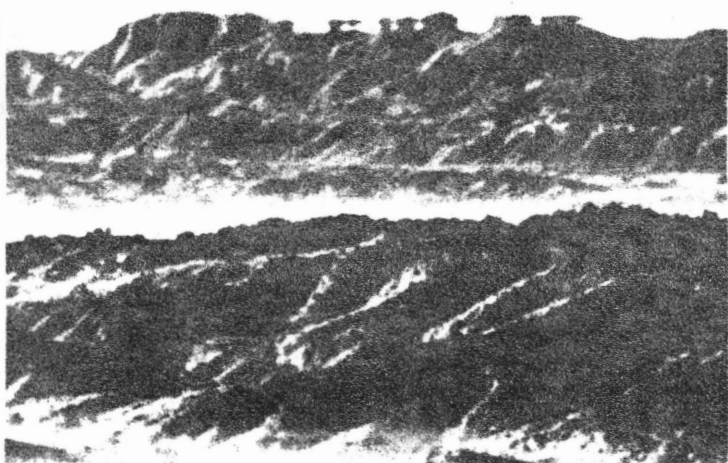
Jag har sett observationsballonger, halofenomen, moln med iskristaller och hägringar, men det var inget sådant jag såg över Kaskadbergen den där dan!

Arnold framhåller att han sedermera observerat även andra UFO och sammanfattar: - Det intryck jag har fått vid senare observationer är att föremålen snarare är något "levande" än någon sorts "maskiner". En sorts "levande organismer", som kan ändra täthet, färg och form ungefär som vissa fiskar i havet!

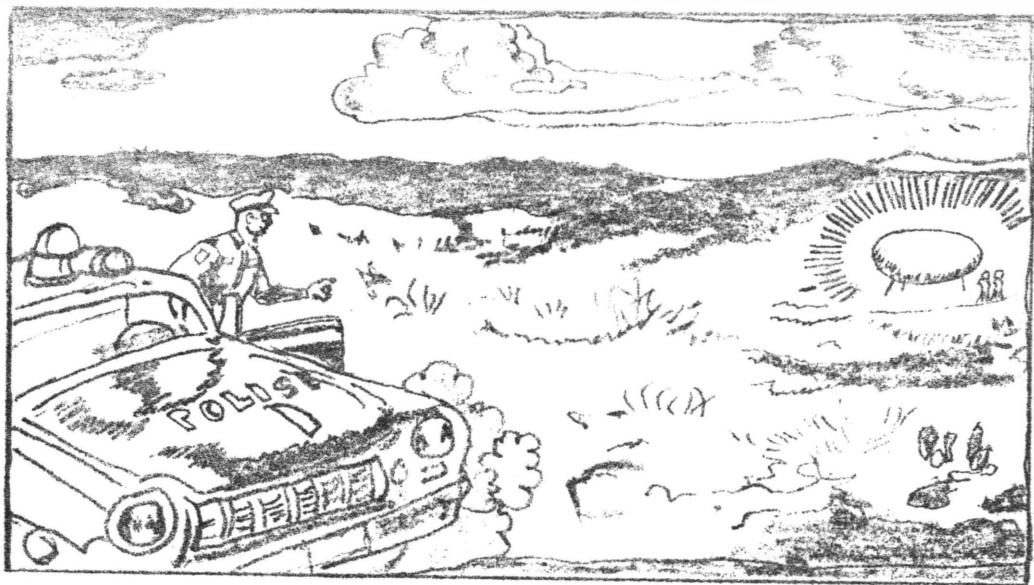
.....

**Kenneth Arnold var den förste.
Han skapade begreppet tefat.**

Detta är en bild av Kaskadbergens silhuett, tagen från den riktning Arnold nalkades dem. Var det hägringar han såg? Eller...

Vid farkosten stod två varelser klädda i vitt.

Ett av de mest fascinerade av alla UFO-fall - ingen vetenskapsman eller flygspecialist har någonsin vågat sig på en förklaring - är observationen av ett vitt äggformat föremål, som landade och sedan åter gav sig i väg från en plats mitt inne i New Mexico den 24 apr 64.

Klockan halv sex på morgonen denna dag jagade polismannen Lonnie Zamora en fartsyndare i södra delen av staden Socorro.

Syndaren råkade köra in i en återvändsgränd, och Zamora stannade sin patrullbil och väntade.

I samma ögonblick hörde han ett rytande dåan i väster från en liten bäckravín på en obebodd plats alldeles övervuxen med salvia.

- Jag såg ett stort dammoln, berättar Zamora. Trodde att det kom efter explosion, eftersom det finns ett upplag dynamit där borta! Zamora körde den usla vägen upp mot en kulle för att ta sig en närmare titt på vad som hade hänt. Efter att ha kört cirka 800 meter stannade han igen. Nere i ravinen fick han syn på något vitt som han först trodde var en uppochnedvänd bil.

Bredvid föremålet såg han två gestalter. Med hetta avvisar han anklagelsen att han även skulle ha sett "två små pysslingar".

Jag såg bara två gestalter i vita overaller bredvid föremålet. Jag kunde inte urskilja några ansiktsdrag,

därtill var avståndet för långt. Det såg ut som två vita overaller som hänger på ett klädstreck. Gestalterna verkade vara omkring 120 centimeter långa!

Via radion sände Zamora till polisstationen ett meddelande om att han tänkte gå fram och undersöka vad det rörde sig om. Han fortsatte att köra en bit på vägen, som här gick utför, varför han för en stund tappade föremålet ur sikte. När han på nytt stannade befann han sig på knappa hundra meters avstånd från föremålet.

När han kom fram till ravinens kant låg föremålet där endast sju meter nedanför honom. De två gestalterna hade försvunnit. Zamora gick ännu närmare.

- Det var format precis som ett ägg med ena änden avsmalnande, säger Zamora. Jag fick för mig att den smala änden var så att säga framänden! Föremålet var vitt, med absolut jämn yta utan fönster eller öppningar någonsans. Det stod på ben litet över en meter höga. Hela apparaten var ungefär lika stor som en bil. Plötsligt dånade det till inne i "ägget" så hårt att det nästan slog lock för öronen på Zamora. Polismannen var rädd för en explosion, vände därför ryggen till och sprang bort mot några buskar. När han vände sig om såg han hur föremålet höjde sig rätt upp från marken. Han dök ned i buskarna med händerna för ansiktet. Sen tittade han åter upp. Nu hördes inte ett ljud längre, berättade han. Föremålet befann sig på mellan 6 och 7 meters höjd. Nu såg jag att det fanns ett rött märke cirka en fot högt på sidan. Det såg ut som en halvmåne med en lodrät pil

igenom och under halvmånen ett vågrätt streck. Föremålet hängde orörligt i luften i åtskilliga sekunder. Sedan började det röra sig i sydlig riktning, varvid det följde ravinen. Zamora rusade tillbaka till bilen och anropade polisstationen, men radion fungerade inte.

- Det var förvånansvärt, eftersom den hela morgonen hade arbetat utan trassel, säger Zamora. Men till sist fick jag i alla fall kontakt och bad statspolisen skicka ut sergent Chavez.

Sergent Sam Chavez vid statspolisen i New Mexico fortsätter berättelsen: - Han (Zamora) var oerhört upprörd när jag kom fram till honom. Efter en stund talade han om vad han hade sett, och vi gick ned i ravinen.

En buske var ordentligt bränd, och i den mjuka marken fanns sex avtryck. Fyra var av storleken 30x54 millimeter och rombformade, två var runda och några centimeter i diameter. Chavez tillkallade militär. De undersökte marken och tog prov på jord och växtlighet. Men det fanns ingen radioaktivitet.

Några dagar senare anlände chefen för flygvapnets UFO-kommité, doktor H Allen Hynek, för ett samtal med Zamora.

När han reste förklarade han att han var "mer förbryllad än när han anlände". Ingen insinuerade att Zamora skulle ha diktat upp historien eller att han hade sett i syne.

Trots detta skojade Zamoras vänner friskt med honom. Två år efter intermezzot begärde han avsked från polisen och fick arbete på en bensinstation.

Vad hade han sett?

- Ja, det skulle jag verkligen vilja veta, säger han idag. Jag har aldrig sagt att det skulle ha kommit från världsrymden. Men inte heller hörde det hemma på jorden. Jag har i alla fall aldrig sett något liknande tidigare eller senare. Om det var en ny sorts flygplan, var det alla gånger ett underverk. Jag vet bara att jag såg det och där med basta!

I den officiella rapporten från flygvapnet heter det: "Flygvapnet undersöker saken och vill för närvarande inte göra något uttalande."

Så här säger sergent Chavez: - Visst var det något som hade landat där. Men jag tror att det var en av våra egna flygfarkoster. Dom håller alltid på med nya experiment i New Mexico!.....

Bevakas vi av en annan värld.

FAKTA OM FLYGANDE TEFATEN.

Sedan 1948 har rapporter om UFO:s nått oss från snart sagt alla delar av världen, även från vårt eget land.

Tiotusentals iakttagelser har gjorts och åtskilliga hundratal har ej kunnat förklaras på naturligt sätt.

Den 27 april förklarade en kommitté inom USA:s flygvapen: Det är tekniskt omöjligt att någon annan nation på jorden kan stå bakom de himlafenomen som kallas flygande tefat."

Den 12 oktober 1949 meddelade Variety att ett tefat hade landat i New Mexico. "Det mätte 30 meter i diameter. Kabinen låg mitt i skivan och mätte 5 meter i diameter. Kabinens höjd var 180 centimeter. Man fann också kropparna av 16 förbrända personer. Skeppet var tillverkat av en på jorden okänd metall."

Den 18 februari 1950 såg lantbrukaren C Sandersen två tefat på sin gård i Danmark. Ett av tefaten landade och lyfte sedan igen. Den 23 feb. 1950: Commander R B. Mc Laughlin förklarar att tefaten kommer från andra planeter. Den 12 mars 1950: Chilenska marinen rapporterar flygande tefat vid Punta Arenas. Den 14 samma månad Prof G P. Kuiper vid universitetet i Chicago hävdar att de flygande tefaten förs av "intellektuella insekter" från Mars. Den 18 mars 1950: 5.000 människor ser flygande tefat över Farmington, New Mexico. De fordrade att myndigheterna skulle erkänna fakta. Den 30 mars rapporterades från Medelhavet, Mellerta Östern och Hongkong. Den 3apr 1950: Tefaten är en topphemlig amerikansk uppfinning säger radiokommentatorn J Taylor.

Den 20 juli 1953 upplevde Washington med Pentagon och Vita Huset den s.k. "Manifestationen". I ett helt dygn utsattes området för ständiga inflygningar av UFO:s, som alla rapporterades på radarskärmarna. Föremålets hastighet uppmättes ibland till fantastiska 113.000 km i timmen. Höga militärer ledde "försvaret" mot tefaten, som ju måste ha varit verkliga eftersom de avtecknade sig på radarn. Det verkade faktiskt som om en okänd rymdmakt ville demonstrera sin förmåga inför folk på högsta nivå - USA:s president och militärledning. Numera undertrycks publicerandet av UFO-iakttagelser över nästan hela världen. Men att antalet observationer skulle ha minskat på senare år är oriktigt.....

Visst finns det övermänniskor ute i rymden!

Så säger Sir Bernard Lovell 53 år, en av världens mest kända astronomer. Han är chef för det berömda radiobservatoriet Jodrell Bank i England, medlem av British Research Council, av American Academy of Arts and Sciences, av New York Academy från 1966 av Svenska Vetenskapsakademien. 1946 fick han Brittiska Imperieorden för sin vetenskapliga gärning, Guggenheim International Astronautics Award 1961 och Churchill Gold Medal 1964.

- Det finns oss enormt överlägsna raser på många planeter i yttre rymden, säger sir Lovell inledningsvis.

Några är hundratals och tusentals år före oss i sin utveckling. Andra är säkert miljoner år efter oss....

En del raser står kvar på apstadiet, andra har uppnått en sådan utveckling att de har sprängt sig själva i bitar, ett öde som också hotar den mänskliga rasen på jorden.

Jag tvivlar inte på att det förhåller sig så. Och jag är inte ensam om att tro det. Världberömda astronomer, biologer, medicinare och andra vetenskapsmän delar min uppfattning.

Jag tror dessutom att vi inom en mycket snar framtid - kanske inom några månader, senast inom ett år - skall få bevis för att livet inte är knutet enbart till vår jord. I laboratorierna kan man i dag experimentellt återge hur solens planetsystem har skapats genom anhopning av kosmiskt damm.

Enligt våra iakttagelser skulle det enbart i Vintergatan - vår galax där solen bara är en av miljarder andra solar - finnas 1.000 miljoner planetsystem som liknar vårt!

På många av dessa planeter har säkerligen inget liv utvecklats. Men även om man räknar ytterst pessimistiskt återstår drygt 100.000 miljoner planeter som har liv!

Vintergatan är ju endast en av miljoner galaxer. I hela världalltet måste det finnas triljoner solar med planetsystem lämpliga för liv. När man har undersökt på jorden nedfallna meteoriter har man funnit sporer och celler av ickejordiskt ursprung!

Hur utvecklingen av livet på andra världar har gått kan vi endast gissa. Vi vet inte haller vad som tänder livets gnista i den döda materien.

Geologerna anser överlag att vår jord är omkring 4.500 miljoner år gammal. Livet uppstod på jorden för omkring 2.000 miljoner år sedan. Men det finns tusentals stjärnor med planeter som är hundra miljoner gånger äldre än solen. Andra är mycket yngre. Och nya solsystem med planeter skapas ständigt.

Jag är säker på att livet har fortsatt även på de allra äldsta planeterna. Det finns inget som tyder på att livet och individernas utveckling skulle hejdas på ett visst stadium. Allt talar för att utvecklingen fortsätter och fortsätter i evighet.

Om vi nu betänker vilken oerhörd utveckling vi har haft på jorden inom vetenskapen bara under de senaste 50 åren, kan vi få en aning om vad varelserna på dessa mycket gamla planeterna kan ha hunnit med. De som har tillryggalagt miljontals år efter att ha stått där vi står i dag! Jag tvekar inte att kalla dessa varelser för övermänniskor - de som inte har begått planetariskt självmord med kärnvapen.

Alla kan i vart fall inte ha gått under. Dessa övermänniskocivilisationer måste ha nått en enorm förmåga när det gäller att tänka. Deras civilisation och vetenskap måste stå så högt att vi inte kan fatta det. De måste betrakta oss som stående på apstadiet - eller ännu lägre.

Vi har rätt att föreställa oss att livet på planeter med helt andra förutsättningar än vår har tagit sig former som - om vi konfronterades med dem - för oss skulle te sig som helt fantastiska! Jag vill inte försöka beskriva dessa former. Jag vill inte blanda ihop vetenskap med science fiction.

Jag är lika säker på att jorden är den enda av planeterna i vårt eget planetsystem som härbärgerar högre liv. Men hur det förhåller sig på den punkten får vi snart veta. Amerikanska och ryska biologiska raketer kommer att landa på våra grannplaneter och ge oss bestämt besked om liv eller icke liv. Nyligen kom ett officiellt ryskt meddelande från en intelligent ras någon stans långt ute i rymden. Det är inte bara möjligt utan troligt att andra civilisationer försöker sätta sig i förbindelse med oss. Men avstånden är enorma och de tidsrymder det kommer att ta för våra meddelanden att nå

över blir likaså fruktansvärt stora. Men radioastronomi har fått vind i seglen och framför oss ligger åtskilliga fantastiska och eggande upptäckter.

Vad de s.k. flygande tefaten beträffar vill jag inte uttala någon åsikt. Personligen har jag inte sett några. Jag har inte fått studera materialet som har insamlats i Warminster. Det har hemligstämplats av myndigheterna. Eftersom vi inte vet vilken väg livet har tagit på andra världar kan ingen säga något bestämt.

Men det är ju självklart att oss överlägsna civilisationer för länge sedan löst problemet hur man enkelt skall färdas ute i rymden. Vi är ju själva på väg.

Utan tvivel är många iakttagelser av s.k. flygande tefat falska. Man har sett meteoriter eller ljusreflexer som har projicerats i den övre atmosfären på samma sätt som hägringar. I andra fall kan det ha varit frågan om virvelkoner i luften. Sådana virvlar färdas med stora hastigheter i de övre luftlagren. De tycks skimra i olika färger beroende på om det är solsken, månsken eller stjärnljus. Om virvlarna innehåller stoft kan de tyckas helt solida.

Däremot upprepar jag vad jag nyss sa: Det finns ett stort antal världar med liv som är enormt överlägset vårt eget. Flygande tefaten kan vara budbärare från rymden. Jag vill inte förneka det. Men däremot vill jag understryka att det med absolut visshet finns övermänniskor och övermänniskocivilisationer och att vi inom kort kommer att få veta mycket mer om detta fascinerande ämne!.....

.....

Kosmiskt medvetande

För Yogin är allt som sker endast en kombination av krafter, som har visat sig nödvändiga för att det nya, som håller på att komma, må kunna bli verklighet i världen. Han lever själv i världen och tar del i dess händelser, men han är inte längre ett blint redskap i utvecklingens hand. Han har blivit seende, i det han erkänner allviljan i sig själv. Han är lyft över alla förändringar, över alla lidelser och är i sin djupaste grund ett med världsalltet.

Man kallar dem Yogier, vilka genom en av Indiens klassiska metoder

nått detta mål. Men det finns andra, spridda över hela jorden, vilka utan att känna till dessa metoder på sina egna hemliga vägar har nått till samma punkt. Till och med i Europa finns det sådana, och de är beviset på att mänskligheten, trots allt och genom vilken kombination som helst av de verkande krafterna som skulle visa sig nödvändig, följer sin utvecklingsbana och skall nå fram till att förverkliga sitt mål. De äro pilar av längtan, skjutna ut mot den andra stranden.

Ur Joh. E. Hohlenbergs "Yoga" 1920

VÅR ROLL I VÄRLDSALLTET

Vi bor i det, vi är passagerare på en av dess planeter, men den makt som planerade finns inte till hands för att besvara våra frågor.

Men om vi kan få veta något om arkitekten genom att undersöka hans byggnad och genom att observera hur den fungerar, så borde det vara möjligt för oss att dra några slutsatser angående den makt som står bakom världsalltet — genom att studera just detta världsallt, ty "verket uppenbarar sin Skapare".

Hur ska vi kunna uppfatta universum? En cell i vår kropp är ett levande väsen, tydligen utrustad med ett visst mått av intelligens och en viss grad av fri vilja, men som i allmänhet lever sitt liv enligt de lagar, som styr kroppen som helhet.

Vi vet mycket om cellens liv, men cellen kan inte förstå något av vårt

Det lägre kan inte fatta det högre i hela dess vidd.

Är det förnuftigt att anta, att cellen äger större egenskaper än människan, av vilkens kropp cellen är en del?

Är det inte förnuftigare att sluta sig till att varje kraft som är inneboende i cellen också finns hos människan och därtill i en mycket hög grad av fullkomning?

Liksom människan är fullkomligare än cellen, så måste universum vara fullkomligare än människan.

Den intelligens som kan utarbета och genomdriva lagar för orsak och verkan, osvikligt fungerande i den fysiska världen, har också förmågan att utarbета lagar, som opererar utan att klicka i det mänskliga livet.

E Johansson

260 Telepatiska budskap bara två var "nästan" fel.

TVÅ BRÖDER BEVISADE ATT DE KUNDE LÄSA VARANDRAS TANKAR.

(Duke, USA.) Professor Joseph Rhine har ett arkiv som omfattar flera miljoner mer eller mindre bevisade fall av telepati, tankeöverföring, Hans intressantaste experiment gällde ett par irländska tvillingbröder som under sträng kontroll förmedlade sina tankar till varandra över ett avstånd av två mil, Deras telepatiska kommunikation var nästan hundra procentig.

En av världens främsta forskare i "övernaturliga" fenomen är doktor Joseph Rhine, chef för USA:s institut för parapsykologi vid Duke-universitet i North Carolina. Doktor Rhine har studerat telepati i över 50 år och undersökt fall i praktiskt taget varje hörn av världen.

Doktor Rhine har ett arkiv som omfattar flera miljoner påståddafall av tankeöverföring. Under rubriken "Bevisat" finns bara sådana händelser som anses fastställda till hundra procent. Om minsta tvivel existerar hamnar pärmen under rubriken "Obevisat". Doktor Rhine vill vara absolut övertygad om att ett budskap inte kan ha nått fram på något som helst annat sätt än genom psykisk kommunikation.

Ett av hans mest övertygande fall gäller de irländska bröderna Joseph och Sean McGrath. Bröderna tjänade faktiskt sitt uppehälle på att förmedla budskap till varandra via tankeöverföring. De uppträdde på scenerna i England och Irland med en publikdragande föreställning. Engelska medier och parapsykologiska forskare hade prövat dem och kommit fram till att de inte bluffade. Doktor Rhine var emellertid intresserad av att göra sina egna undersökningar och inbjöd dem att komma till Amerika på hans bekostnad.

De båda bröderna var då i 30-årsåldern. Doktor Rhine och hans team av forskare gjorde en del förberedande prov och blev imponerade över brödernas otroliga förmåga att läsa varandras tankar. Man gjorde noggranna förberedelser för det avgörande provet.

Den ene tvillingbrodern, Joseph, fick sitta kvar i ett rum på universitetet. Hos honom stannade doktor Rhine och ytterligare fem personer. Brodern Sean fick följa

med en professor till hans hem ett par mil från stan. Ingen av bröderna informerades om hur proven skulle tillgå, och de hade ingen som helst möjlighet att hålla kontakt med varandra annat än på telepatisk väg.

ETT LITET STAVFEL

Försöket började med spelkort; den ene brodern fick koncentrera sig på ett kort, den andre två mil därifrån talade om vilket kort brodern tänkte på. Provet gick utomordentligt. Sedan gick man över till skrivna budskap, och som avslutning "matade" den sändande brodern med diversa fakta om de närvarande personerna - namn och ålder på dem och deras familjer. Den första timmen var det Sean två mil utanför stan som sände och Joseph som var mottagaren. Nästa timme gjorde man tvärtom. På båda håll antecknade två personer i rummet alla de uppgifter mottagaren lämnade, och dessutom läste denne in budskapen i en bandspelare.

Så kom den spännande stunden när uppgifterna skulle jämföras. 260 budskap hade överförts mellan de båda bröderna. Man hittade bara två fel! I det ena fallet uppgav Sean namnet på en professors dotter som Juana i stället för Joanna. Det andra "felet" var att ett födelsedagsdatum angivits till "5 juni" - vilket är det brittiska sättet att skriva datum - i stället för "juni 5" som är det amerikanska sättet, med månad först och dagen efter. Vilket knappast de utländska bröderna kan ha reflekterat över.

Undersökningen av bröderna McGrath genomfördes under idealiska, vattentäta förhållanden och visade utan minsta tvivel att Joseph och Sean hade en nästan hundra procentig mental kommunikation med varandra. Däremot saknade de helt förmåga att förutse kommande händelser eller så kallat "sjätte sinne" - trots att de, vilket räknas som ett plus i sådana här sammanhang, var "söner till den sjätte sonen till en sjätte son".

Doktor Rhine kom senare att beklaga att bröderna saknade denna förmåga. I så fall hade de nog undvikit att flyga till Egypten med just det flygplan de valde. Planet kraschade när det skulle landa i Kairo. Bland de 65 omkomna var bröderna McGrath.

- Under det halvsekel jag forskat i människohjärnans hemligaste skrymslen har jag aldrig träffat på ett fall

som bröderna McGrath, säger doktor Rhine. De bevisade otvetydigt att telepati existerar.

RÄTT SIFFERRAD

- Jag tog tjugo siffror rakt ur luften och skrev ner dem med olika bokstäver emellan. Sedan räckte jag lappen till Joseph McGrath. När jag sedan kontrollerade vad Sean dikterat på sitt håll visade det sig att han hade allt rätt utom en bokstav. Han uppgav stort O i stället för stort Q. Vilket var mycket förståeligt, för jag hade skrivit q-ets "svans" mycket otydligt.

- Ju längre jag studerar dessa fenomen, desto mer inser jag att jag ingenting begriper, säger doktor Rhine. Människans hjärna är en komplicerad apparat. Jag tror att den kan tränas till att förmedla budskap med tanken, men hur det sker och vilka förutsättningarna är vet vi inte. Vi hoppas upptäcka det en dag.....

En märklig händelse.

Det var en kall decemberkväll år 1952. Angus Ingram satt i sin lilla bil och körde uppför den branta, slingrande vägen mellan Carlisle och Glasgow, en färd på cirka sexton mil. Ingram som arbetade som handelsresande för ett maskinbolag, hade brått med att komma hem. I en kurva strax bortom den lilla orten Gretna Green upptäckte han rakt framför sig en person som stod och viftade med en ficklampa, och han trampade genast på bromspedalen.

I skenet från bilens strålkastare såg han klart och tydligt en barhuvad och rufsigt ung man som stod mitt i vägbanan just där vägen krökte sig och sänkte sig ner mot en liten dal.

På vänster sida av vägen reste sig en hög klippa, och strax intill fanns en liten källa.

På grund av den sena timmen - det var strax efter elva på kvällen - var Ingram lite misstänksam, och blev sittande i bilen medan han såg den unge mannen komma linkande fram mot sig.

I skenet från strålkastarna upptäckte han också en motorcykel som låg strax under klippan, den tycktes vara fullkomligt demolerad. Under resterna av motorcykeln såg han en kropp i en underligt förvriden ställning. Trots sin misstänksamhet hoppade han ut ur bilen. Vi behöver hjälp! skrek den unge mannen när han kom fram till Ingram. Vi råkade ut för en olycka. Min flicka... min fästnö... ligger därborta... snälla ni, hjälp mig...

Ingram såg hur det rann blod ur mannens näsa och mun, och han hade ett fult sår tvärs över huvudet från högra tinningen bort mot vänstra örat, ungefär som om ett skarpt metallföremål eller ett klippstycke plöjt igenom hans hjässa. Vänstra armen hängde orörlig ner efter sidan på honom, och det verkade som om han inte kunde gå ordentligt.

Ingram brydde sig inte om att komma med några frågor. Han rusade bort till motorcykeln och den unga flickan som låg under den, hennes kropp var illa tilltygad.

Den trettioåriga Ingram upptäckte snart att han inte kunde få fram flickan. Kroppen och maskinen tycktes fastsvetsade vid varandra. Flickan var död: hon måste

ha dött genast vid olyckan, trodde Ingram. När han vände sig om för att tala med mannen upptäckte han att denne sjunkit ihop på marken, där han låg och vred sig och stönade. Ingram hjälpte honom på benen och fick in honom i bilen.

Han antecknade sig till minnes var olyckan inträffat och beslöt sig för att köra till Carlisle och be om hjälp. I Carlisle parkerade Ingram bilen utanför sjukhuset och skyndade in till vaktmästaren. Med några korta ord förklarade han för denne vad som hänt, och det dröjde inte mer än några minuter förrän två sjukvårdare skyndsamt begav sig ut till bilen för att ta hand om den skadade.

EN MAN FÖRSVINNAR.

Den skadade hade berättat för Ingram att han hette Thomas Hughes och var tjugotre år och hemmahörande i Edinburgh. Flickans namn var Eileen McFadden, även hon från Edinburgh.

De hade varit på en födelsedagsfest i Doncaster i Yorkshire och befann sig på hemväg då motorcykeln slirade och kört rakt mot klippan.

Ingram pratade fortfarande med vaktmästaren när två förvirrade sjukvårdare kom in i hallen. - Vart har den skadade tagit vägen? Det finns ingen i bilen. Ingram skyndade sig ut tillsammans med vårdarna. Han kan omöjligt ha försvunnit, sade Ingram. Han var mycket illa tilltygad. Polisen anlände medan männen letade efter den försvunne, men man fann inget spår av honom. Ingram uppmanades visa polisen var olyckan ägt rum och återvände redan samma natt till olycksplatsen. När bilens strålkastare fångade in platsen stannade han häpet. Det fanns inga spår av någon motorcykel. Han klev ur tillsammans med polismännen och började skyndsamt leta igenom omgivningarna, men inte någonstans fanns det något som tydde på att en olycka ägt rum. - Är ni alldeles övertygad om att det var den här platsen? frågade polisen honom. Så här på natten är det ju lätt att ta fel.

Ingram var övertygad om att han funnit den rätta platsen men för säkerhets skull körde han ytterligare några kilometer innan han återvände till samma plats. Polismännen förhörde honom ingående, kanske misstänkte de att Ingram druckit eller att han drev med dem, men Ingram var absolutist och han uppträdde mycket förtroendeingivande. Att någon skulle vilja spela komedi ~~mit~~

mitt i kalla natten var förresten uteslutet. Efter att ha antecknat Ingrams berättelse återvände polismännen till Carlisle medan den förvirrade Ingram körde hem till Glasgow. Han kunde inte sova den natten, utan låg vaken och undrade vad som hänt med den döda flickan och den svårt skadade unge mannen. Hade det varit en synvilla alltsamman?

TILLBAKA I TIDEN.

Fyra dagar senare var Ingram åter ute och körde. När han kom till Carlisle beslöt han sig för att göra ett besök på polisstationen. En äldre polissergant tog honom med sig ner i arkivet.

- Skulle ni känna igen mannen om ni fick se honom igen? frågade polisserganten. Ingram nickade. - Hans ansikte var illa tilltygat och blodigt och han var ganska smutsig sade han, men jag är fullkomligt övertygad om att jag skulle känna igen honom om jag fick se honom igen.

- Gå igenom de här bilderna och se om ni hittar mannen, sade serganten. En del av de här olycksoffren är inte särskilt trevliga att titta på, men det är en sak som jag skulle vilja ha klarhet i. Under cirka femton minuter bläddrar Ingram igenom bilderna på trafikofferdå han plötsligt hejdar sig och stirrar på tre bilder av en motorcykelolycka. Man såg en väg och en klippa, en motorcykel och en flicka som låg död under den, hennes kropp var nästan fullständigt krossad, och den sista bilden visade en yngre man som låg död på en bår.

- Detta är mannen och motorcykeln som jag såg sade Ingram. Jag är fullt säker på min sak. - Ni har rätt mr Ingram sade serganten. Detta är det par ni såg. Ni...

- Men det står ett datum här... den tredje december 1946, utbrast Ingram förvånad. Vid den tidpunkten var jag inkallad och tjänstgjorde i Tyskland. - Ni är den sjunde personen i ordningen som funnit samma motorcykel under samma omständigheter, sade serganten. För bara två år sedan var det en annan man - åtföljd av sin hustru och sin mor - som stannade för att hjälpa samme unge man.

- Men... jag tror inte på sånt, sade Ingram. Jag måste ha varit utsatt för en hallucination.

- Vi kan inte förklara det, och vi tänker inte försöka, men jag skall tala om fakta för er om ni tror att det kan göra er lite lugnare.

På kvällen den 3 dec 1946 tjänstgjorde jag här på stationen då jag fick ett telefonsamtal från sjukhuset. Man meddelade att en svårt skadad ung man blivit dött-förd av en bilist. Jag skyndade mig dit. Mannen var fortfarande vid liv, men han dog efter en halvtimme.

Hans flicka var...ja, det ser ni kanske själv, hon var död. Hon dog i samma sekund som motorcykeln slirade och rusade mot klippan.

Ingram gick ut från polisstationen i den bleka vinter solen och körde söderut mot Doncaster. Aldrig mer kör jag den vägen mellan Glasgow och Carlisle igen.

-Jag tror inte på spöken, förklarade han, och jag har aldrig gjort det.

Jag dricker inte sprit, och jag har aldrig någonsin varit rädd för sådana saker, och har fortfarande mycket svårt att tro på det hela. Hur ska man förklara en sådan händelse?

I vanliga fall - när en man kommer och påstår att det hänt någonting övernaturligt sent på natten - kan man med fog anta att förklaringen är att söka i buteljen, men Ingram var känd som absolutist, och samma var förhållandet med Chester Hayworth som var lärare i astronomi i Dallas i Texas.

.....

Klubbar i Sverige:

Riksorganisationen, UFO-Sverige
som är en ideell samarbetsorganisation för
svenska UFO-grupper och dess ordf.är
Carl-Axel Jonzon, Box 311, 591 03 Motala 3.

GICOFF-Göteborg
c/o Jörgen Karlsson Sagogången 57
422 45 Göteborg.

Nästan i varje stad kan Ni söka upp UFO-klubbar
och få information om fakta i detta ämne.

Vill Ni skaffa Er UFO-litteratur av olika slag
så kontakta Parthenon i Helsingborg.

FRAGMENT AV ÖSTERLÄNDSK VISDOM

Självkännedomen

Allteftersom ljuset växer, ser vi att vi är sämre än vi trodde. Vi blir förvånade över vår tidigare blindhet, när vi ser en hel svärm skamliga känslor strömma ut ur hjärtat, som vidriga kräldjur som kryper fram ur en gömd håla.

Men vi borde varken bli förvånade eller förvirrade. Vi är inte sämre än vad vi var, tvärtom, vi är bättre. Men under det att våra fel minskas, blir det ljus vari vi ser dem allt klarare, och det fyller oss med fasa. Så länge det inte finns något tecken på bot är vi omedvetna om hur sjuka vi är; vi befinner oss i ett tillstånd av blind inbilskhets och hårdhet, ett byte för självbedrägeri.

Så länge vi driver med strömmen är vi omedvetna om dess snabba lopp, men så snart vi börjar sträva emot aldrig så litet, får vi genast känna av den.

- Fénelon -

Enheten

Tala så mycket filosofi du behagar, dyrka så många gudar du vill, iakta alla ceremonier, sjung lovsånger till hur många gudomliga väsen som helst; befrielsen kommer aldrig, inte ens efter hundra eoners slut, utan att Jagets enhet blir fattad och förverkligad.

- Shankara -

Strävandet

Stora sanningar får inget grepp om massornas hjärtan. Och nu, när hela världen är vilsegången, hur skall jag - även om jag vet den rätta vägen - hur skall jag kunna leda dem? Om jag vet att jag inte kan vinna framgång och ändå söker tilltvinga mig framgång, skulle detta bara vara en ny källa till förvillelse.

Bättre då att avstå och inte längre sträva.

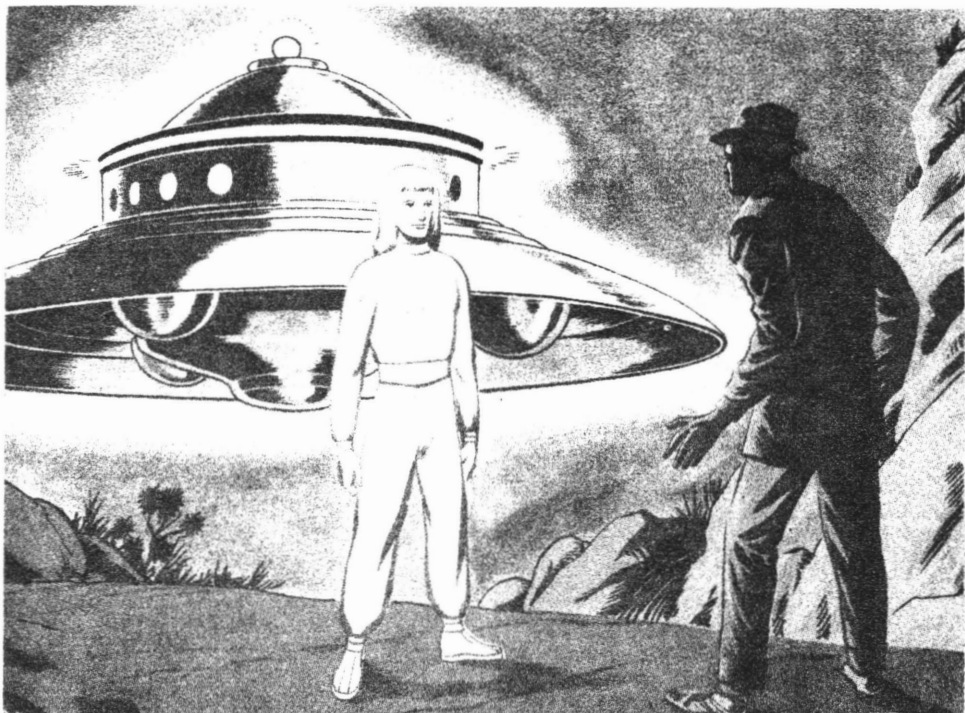
Men om inte jag strävar, vem skall då göra det?

- Chuang Tse -

Insikten

Det finns en kunskap som är högre än kunnighet, och ett vetande som är högre än vetenskap. Den kommer inte av boklärdom, inte av djupt tänkande eller mycken erfarenhet, utan direkt från den källa där allt finnes.

- Acharya -

George Adamski berättar i boken: "Flygande tefat har landat" om sin första kontakt med en människa från en annan värld den 20 nov 1952. Denna första kontakt i den kaliforniska öknen bevittnades av sex personer.

Denna och mängder av annan litteratur finnes på: PARTHENON i Hälsingborg.

P A R T H E N O N .

250 06 Hälsingborg 6

Postgiro 17 73 00

Tänkvärda ord

"Genom forskning, begrundan och osjälvisk men okuvlig pliktuppfyllelse skall du nå den ståndpunkt, att du kan bli en hjälpare och vägledare för dina bröder. Men vad som är pliktuppfyllelse för genomsnittsmänniskan vore understundom pliktför-gätenhet av dig. Du måste själv avgöra detta, ty endast därigenom lär du bruka ditt omdöme. Växer du ej själv i höjden, kan du ej lära andra växa . . .

. . . En allt för stor godtrogenhet eller blind auktoritetstro kan vara lika farlig som ett för långt drivet tvivel; båda är hinderliga för att komma till sanningens kunskap. Från den vulgära tron till den självständigt tillkämpade livsåskådningen måste man gå fram över tvivel och misstag, halvsanningar och vantro . . .

. . . Varför jag ej går ut bland jordenänniskorna, frågar du, lilla barn. Därför att det vore missbrukat kraft, missbrukat tid. Våldigare uppdrag väntar mig. Men *dig* åligger att fullgöra *din* plikt. Du menar att jag genom tecken och under skulle kunna

omvända folken en masse, men vad gagn skulle det medföra? Det är ej den slags rekryter vi söka. Det är ej den tro vi vilja utså. Vi ha behov av kraftcentra och ej av vindflöjlar. Större krav ställas på karaktär, intelligens, kallblodighet och allkärlek i de högre medvetenhetsregionerna än att vi kunde rekrytera genom att locka svaga hjärnor med hocus pocus . . . Endast ett frö anförtro vi åt den beredda såbädden — endast ett frö, sedan måste individen själv genom liv och forskning få det att skjuta rot, stam och blad . . . Men de, som skall utväljas att bli våra medarbetare, ställas på hårda prov; vi måste gallra strängt för att icke draga upp en artificiell stam, som genom fall komme att öka svartmager-nas skara. Alla ha icke nått den höjd, att de bliva ställda på dessa prov. Rättigheten att antagas som aspirant till mästaregrad förvärfvas först efter otaliga jordeliv i troget arbete för mänsklighetens frigörelse från dju-ret."

Mästaren T.

Själén rymmer allt; den, som känner sin själ, känner allting; den, som är ovetande om sin själ, är ovetande om allting.

Sokrates

Med osanning kan man komma tvärs igenom världen, men inte tillbaka.

Dostojevskij

Det räcker inte med att vara klok. Man måste vara så klok, att man undviker att vara klok.

André Maurois

Penningen blir en tjänare om man kan bruka den rätt men en härskare om man inte kan.

Horatius

Finns det känsel i materien?

Vetenskapsmän från hela världen riktade med spänd förväntan blickarna mot filmduken.

- Nu, mina herrar, sade mannen vid projektorn, ska jag visa något mycket intressant. Nämligen den strålning människan avger och vars orsaker man ännu vet mycket litet om.

Förevisningen ägde rum på den senaste stora internationella parapsykologiska konferensen i Moskva i höstas och till vilken ett stort antal vetenskapsmän infunnit sig, inte endast parapsykologer.

De två bilder som tilldrog sig den största uppmärksamheten är dem som ni kan se på det här uppslaget. Bilder som visar utstrålning från en helbrägdagörarens fingrar vid två olika tillfällen. Den första bilden (den lilla) är tagen under ett normalt tillstånd, den andra under strålningsfasen, vilken inträffar när helbrägdagöraren lägger händerna på en sjuk för att bota honom.

PLÅGADE AV ORO

Mellan de två bilderna finns samma skillnad som mellan solljuset under den första gryningen och mitt på dagen under högsta solhöjd.

Deltagarna i konferensen fick se en rad bilder som visade variationer i strålningen omkring fingrarna hos män och kvinnor, variationer som berodde på försökspersonernas hälsa, på om de var nyktra eller berusade, om de kände sig lugna eller plågade av oro.

Utstrålningen kring människan är fångad med hjälp av den s k Kirlianeffekten. Bilderna tas med en elektronisk apparat, konstruerad av den ryske forskaren Semyon Kirlian.

Ljusfenomenen är märkliga men man bör undvika att tala om mirakel, som man så lätt gör när man står inför något man inte förstår. Från en synpunkt är dessa ljusfenomen något helt normalt. Om man utsätter vilket föremål som helst för ett elektriskt kraftfält, under hög strömstyrka, frambringas en lysande aura. Detta är inget underverk.

Vad det handlar om är en jonisering av luften omkring föremålet ifråga, som kan vara en del av den mänskliga

kroppen, ett blad, en slant, en kaffekopp, ja, vilken materia som helst, levande eller död.

EGEN STRÄLNING

Men detta är inte hela problemet. Den lysande strålningen kring en kaffekopp blir alltid densamma. Men auran kring ett blad eller en människas hand förändrar oupphörligen färg, form och intensitet. Den levande materien tycks ha sin egen strålningsaktivitet.

Detta fenomenets orsak vet man mycket litet om. Det kunde man konstatera på Moskva-konferensen. Men en sak var man ense om: den levande materiens utstrålning är ett fantastiskt spännande forskningsobjekt. Sammanfattningsvis fastslog världens ledande parapsykologer, som samlats vid konferensen, att Kilian-fenomenet sannolikt är av rent fysisk natur men att det också kan avslöja speciella tillstånd.

Under Kirlian-effekten reagerar levande materia, djur, växter, människor, på ett speciellt sätt. Den lysande auran förändras vid olika tid och olika stadium. Men varför den gör det vet man ännu inte. Några vetenskapsmän tror att det hos växter finns ett nervsystem som mycket liknar människans.

HAR VÄXTER MINNE?

Kommer vi någonsin så långt att vi kan säga att växterna också har ett minne? Att de har ett omedvetet, detta andra jag som vi bär inom oss och som ibland tycks vara en fiende, ibland en fånge, ibland en gäst?

En effektiv forskning kring växternas sensibilitet har börjat för några månader sedan, efter Cleve Backsters experiment (omnämnda nyligen i en uppmärksammat artikel i Hemmets Journal om bladet som "skriker"). Denna forskning befinner sig ännu i ett så tidigt skede att det inte går att avläsa några säkra resultat.

Vad beträffar den mänskliga organismens reaktioner har forskningen inte hunnit mycket längre. Lögndetektorerna ger en fingervisning men vi kan ännu inte anse den tillräcklig.

AVSLÖJAR MÖRDARE

En lögndetektor fungerar så här: den person som misstänks för att ljuga eller förtiga

något får sträcka fram handflatan och vid denna fäster man elektroder ungefär som när man tar ett vanligt EEG (som mäter hjärnans aktivitet). Mellan de två elektroderna passera en oavbruten ström som möts av ett visst motstånd i den mänskliga huden. Detta motstånd varierar beroende på personens känsloläge.

Låt oss anta att en person verkligen begått ett mord och att han plötsligt får se en bild på offret: Känslomekanismen sviktar även hos en människa med den största självkontroll, motståndet hos huden sjunker och löngdetekternas visare gör ett oväntat utslag.

Visserligen har detta utslag inte något bevisvärde men det anses utgöra ett graverande indicium.

På motsvarande sätt kan Kirlian-effekten avslöja fysiska och psykiska tillstånd hos människan, som tidigare nämndes i bl a exemplet på helbrägdagörarens fingrar.

LIVETS MYSTERIUM

Hur är detta möjligt? Hur kan ett sinnestillstånd som vi betraktar som något immateriellt (något som inte kan vidröras) bli fysisk energi, en energi som kan förändra ett magnetfält?

Forskarna förklarar det så här:

Man skulle kunna säga att detta immateriella tillstånd **r e d a n** är energi. Var och en av oss har otaliga gånger upplevt de konkreta effekterna. Den ångest man kan känna inför något svårt eller smärtsamt är ett immateriellt tillstånd. Men det upplevs också rent fysiskt. Man blir kallsvettig, man darrar, man får svårt att andas, hjärtverksamheten ökar. Man skulle också kunna hämta exempel från sexuallivet, vars reaktioner kan vara ännu mera slående.

Men med detta har ändå inte getts något svar. Vad forskarna i själva verket söker är en förklaring till livets mysterium.

Låt oss stanna ett ögonblick vid det som vi kan förstå. En människa kan t ex känna skräck. Hon blir blek, svettas, darrar. Dessa yttringar är otvivelaktiga, man kan se dem med blotta ögat. Men låt oss anta att denna människa är gömd i ett mörkt rum: kan man då likväl uppfatta ett budskap om skräcken?

INGEN TROLLKARL

Mediala personer och även de som utövar yoga brukar

brukar säga att de kan se en människas aura och ur den avläsa vederbörandes tillstånd och avsikter. Är detta möjligt?

Parapsykologerna: Utan tvivel har yogi en kunskap och en självbehärskning som är överlägsen andras, även om det i allt detta inte finns något mirakulöst.

Fakiren som går på glödande kol är inte en trollkarl: det är en man som med sin viljestyrka lyckats koncentrera alla sina svettkörtlars verksamhet till fot-sulorna, åtminstone för den korta tid som det tar att gå över de glödande kolen. Detta förklarar varför han inte bränner sig.

Inte heller fakiren som genom-borrar sin kropp med en stor nål är någon trollkarl: det är en man som lyckats "stänga av" kontakten mellan vissa nervändar och som på så sätt helt dominerar en situation som för oss andra skulle vara outhärdlig.

Men dessa möjligheter existerar alltså även inom oss andra. Vid en engelsk klinik opererade en läkare en hysterisk kvinna i benet utan att hon ens märkte det, trots att han inte gav henne någon som helst bedövning. Detta är intressant - men ännu märkligare är det faktum att kvinnans blodkärl slöt sig automatiskt och att man inte såg en enda droppe blod.

HAR VI EN "AURA"?

Finns det då bland dessa resurser också möjligheten att uppfatta en annan människas aura? Och existerar den för övrigt?

Här finns ännu inga säkra svar, trots Krilianexperimenten.

Något märkligt och som brukar hända oss alla, ofta utan några som helst förnufts-skäl: man möter en människa och känner sig omedelbart dragen till henne, vänligt stämd. Eller man möter en annan och känner häftig motvilja. Ändå ser vi ingen aura.

Auran skulle kunna var en personlig, känsloprojektion hos den sensitive: Auran finns där inte men han ser den ändå, eller i varje fall säger han att han ser den.

"SER" SJUKDOMAR

I vilket fall som helst ser han n å g o n t i n g och han ser rätt. Att uppfatta om en människa är glad eller ledsen är inte svårt. Men somliga sensitiva sägs

också kunna se sjukdomar. Och då inte sådana som är uppenbara, som eksem, utan gömda sjukdomar, som varken sjuke själv eller läkaren kunnat diagnostisera. En italiensk kvinna har i hundratals fall gett besked om sådana sjukdomar. Många kvinnor har fått veta av henne att de väntar barn, innan det finns någon som helst möjlighet att medicinskt bevisa graviditeten. Några veckor senare har hennes besked bekräftats.

Denna kvinna har kontrollerats många gånger av läkare som har uteslutit varje form av fusk. Även de parapsykologiska forskarna i Bologna har uppehållit sig mycket vid henne och deras forskning är oerhört rigorös. Hur får hon denna kunskap? Om det inte är auran som ger henne sanningen, vad är det då?

RYSSARNA FRÄMST

Den parapsykologiska forskningen blir alltmer accepterad världen över som en seriös vetenskap. Ett exempel härpå kan man hämta ur de sovjetiska uppslagsböckerna. 1955 stod det att läsa i dem att parapsykologi var motsatsen till vetenskap - bara vidskepelse.

Nu står det i samma uppslagsverk:

"Parapsykologin avser att tillsammans med psykisk och biopsykisk forskning utröna möjligheterna till perception (varseblivning) och de gömda resurserna hos levande materia. Parapsykologin intresserar sig för nya former av sensibilitet, resultaten av denna sensibilitet och det möjligas gräns för den mänskliga organismen".

Denna totala förändring av värderingarna har förvånat framförallt amerikanarna. Den kände psykologen Stanley Krippner vid Maimonides Medical Center i New York säger:

- Ryssarna förlorar inte längre tid på att diskutera om de paranormala ("övernaturliga") fenomenen existerar eller inte. De försöker bara att på alla möjliga sätt undersöka hur man kan dra nytta av dessa fenomen på det praktiska planet".

ELEMENTARPARTIKLAR OCH ANTIMATERIA

Forskarna söker kunskap om det gåtfulla mikrokosmos

"Trettio år är en lång tid inom modern vetenskap, och en fysiker kan kanske ursäktas, om han ibland undrar om det någonsin blir möjligt att lösa ekvationerna som hör till teorin för stark växelverkan, eller om det överhuvudtaget finns lösningar, eller om det ens är meningsfullt." - Fysikprof. David Park.

Den svenske nobelpristagaren Manne Siegbahn (f 1886) har berättat, att när han vid sekelskiftet började studera fysik, så trodde man sig ha praktiskt taget allting klart för sig - det fattades bara några småbitar i pusslet, sedan kände man hela verkligheten. Men sedan kom Albert Einstein och Niels Bohr, Max Planck och Otto Hahn - några bland de många som möjliggjorde sönderdelandet av det minsta "odelbara", atomen. I stället för att de felande bitarna passades in i pusslet, blev luckorna i stället allt större, allt mera grinande.

En trevande början

En av dem som öppnade dörren till elementarpartiklarnas värld var den engelske fysikern och nobelpristagaren Joseph John Thomson (1856-1940), som var den förste att bestämma den elektriska elementarladdningen. Genom sina katodstråleexperiment skapade han begreppet elektroner. För nästa stora upptäckt stod lord Rutherford, tillsammans med Thomson och Bohr.

I början av 1910-talet undersökte Rutherford alfa-partiklarnas passage genom tunna metallblad, och ur framkomna data drog man slutsatsen att den positiva laddningen i atomen måste vara koncentrerad till ett mycket litet område - mindre än 10^{-12} cm i diameter. Senare framlade Bohr sin berömda teori för väteatomen, och man kan säga att höjdpunkten i dåvarande kvantmekanik nåddes åren 1924-27.

Men detta var bara en ringa början - atom- och kärnfysikens inledande era. Efter 1930 kunde en ny epok skönjas: inledningen till elementarpartikelfysiken. Den första kärnpartikeln som upptäcktes under denna tid var neutronen, vilket skedde 1932. Genom denna upptäckt stod det klart att atomkärnan är uppbyggd av neutroner och protoner, ungefär lika många av varje i de kända grundämnena. Genom experiment med radioaktiv beta-strålning, där neutronen sönderfaller till en elektron och en proton, upptäckte man att det måste existera en ny

sorts neutral partikel, som kunde bortföra överskottet av energi. Enrico Fermi döpte denna nya partikel till neutrino.

Åren 1932-33 upptäcktes ännu en partikel, positronen, genom användandet av den nyuppfunna sk "Dimkammaren" eller "Wilsonkammaren". Genom den övermättade, fuktiga luften i dimkammaren kunde man observera de synliga spår som atompartiklarna efterlämnade, ungefär som de kondens-spår vi iakttar efter jetplanens framfart i stratosfären. P A M Dirac hade redan 1930-31 förutsagt positronens existens då han framlade en teori, enligt vilken varje partikel måste ha sin motsvarighet i en laddningskonjungerad partikel (eller antipartikel) med samma laddning och massa men med motsatt tecken.

Positronen visade sig nu vara antipartikel till elektronen. Antipartikel till neutronen är anti-neutronen, och antipartikel till fotonen är - fotonen själv.

Förbryllande upptäckter

Nästa elementarpartikel upptäcktes i mitten av 1930-talet, efter långa och invecklade experiment. Åren 1934-36 kunde Anderson och Neddermeyer dra slutsatsen att det i den kosmiska strålningen fanns nya slag av laddade partiklar, några med positiv och några med negativ laddning. Dessa partiklar, som har en laddning mellan elektronens och protonens, kallas nämligen mesoner.

Man förbryllades emellertid av att olika mätningar av mesonernas massa gav helt olika resultat. Genom senare uppmätningar fann man att det i själva verket rörde sig om två olika slags mesoner; pi-mesonen och my-mesonen, där pi-mesonen skulle vara den av japanen Yukawa upptäckta, som förmedlar kärnkrafterna, medan my-mesonen inte har någon stark växelverkan med atomkärnor.

1947 kunde man ställa upp denna bild av elementarpartiklarnas värld: nytillkomna medlemmar var π^+ - och π^- -mesoner, med deras antipartikel motsvarigheter: π^- - och π^+ -mesonerna. Elektriskt neutrala partiklar var neutronen, π^0 -mesonen, antiprotonen och antineutronen.

Många partiklar har en tendens att sönderfalla i lättare, och sådana instabila partiklar är pi- och my-mesonerna, neutronen samt dess antipartikel antineutronen. Stabila partiklar är protonen, elektronen, neutronen, antineutronen samt fotonen.

Men efter 1947 blev bilden mera komplicerad. På ett par dimkammarfotografier påvisades i de genomträngande "skurarna"

av kosmisk strålning, spår efter laddade sönderfallsprodukter från en neutral partikel med en massa omkring 1.000 ggr elektronens, vilket inte alls stämde med någon tidigare känd partikels massa. 1949 erhöles med en ny fotografisk emulsions-teknik en bild av en partikel i den kosmiska strålningen (senare kallad K-meson) som sönderföll i 3 pi-mesoner.

Med dessa bilder fick man den första glimten av en helt o-
väntad och betydligt mera komplicerad värld av nya partiklar. Då de var så oväntade, fick de namnet "särpartiklar" (strange particles), och man vet nu att dessa uppkommer vid partikel-kollisioner där energin överstiger en miljard elektronvolt.

Allt större acceleratorer för allt högre energier

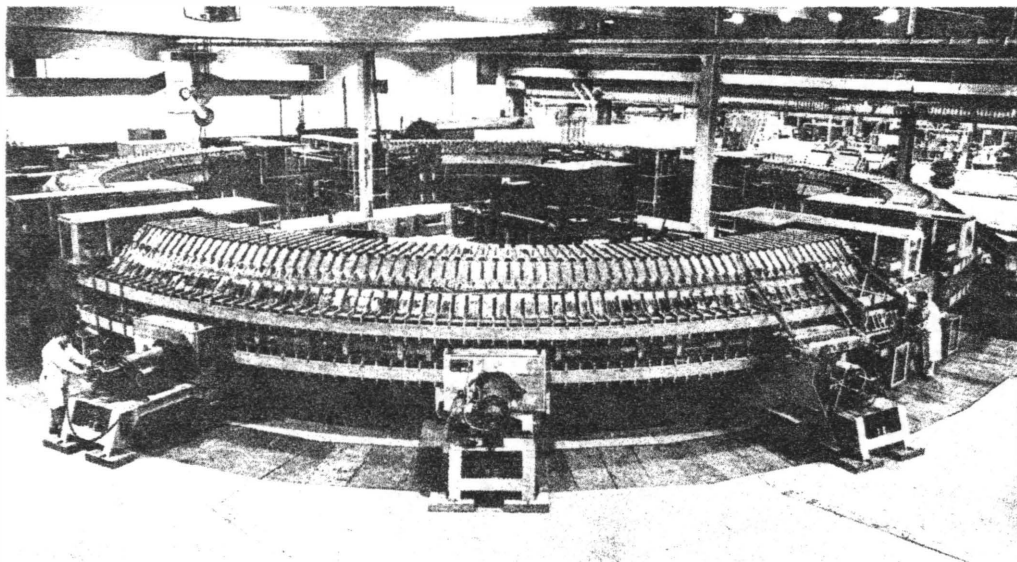
Teknikens snabba utveckling gjorde att man snart kunde bygga maskiner som producerade oerhörda energier - miljarder elektronvolt - och när den första s k kosmotronen kunde sättas igång 1953 vid Brookhaven National Laboratory på Long Island, blev det möjligt att "producera" snart sagt så många särpartiklar man önskade i laboratoriet. Fram till 1960 hade man lyckats identifiera inte mindre än 32 stycken olika partiklar i atomens inre. Dessa namngavs och undersöktes genom en kombinerad användning av kosmisk strålning och högennergimaskiner eller acceleratorer.

Elementarpartiklarna uppdelades senare i tre huvudfamiljer, där uppdelningen i stort sett gjorts efter avtagande massa. Paryoner och antibaryoner utgör den första, leptoner och antileptoner den andra, samt bosoner den tredje familjen.

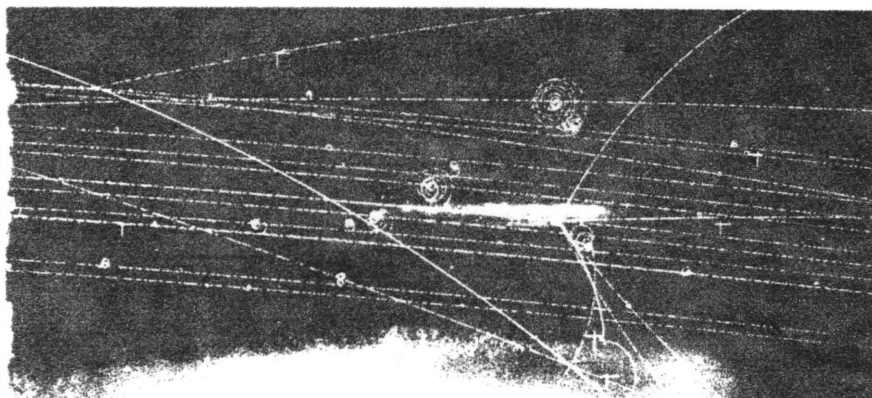
Orden baryon, lepton och boson kommer från grekiskan och betyder tung, medeltung och lätt.

Till en början hade forskarna ganska stora bekymmer med namngivningen av de olika elementarpartiklarna. Man hade relativt bristfälliga uppgifter om dem, och det inträffade ofta att flera partiklar - som senare befanns vara olika - fick samma namn, eller också motsatsen: att samma partikel fick flera namn, eftersom den uppträdde på olika sätt i olikartade experiment. Namnen pi-meson och my-meson dras numera ihop till pion och myon, och K-mesonen till kaon.

De senaste årens framgångar har skett med hjälp av allt större och effektivare högennergimaskiner. Från början användes van de Graaff-acceleratorn, sedan kom cyklotronen, betatronen, kosmotronen m fl, och ännu större är under byggnad eller projekteras. Om man frågar sig varför det krävs så stora maskiner för att studera så små dimensioner, får man sva-

Pl. 3. Kosmotronen, en synkrotron som accelererar protoner i en cirkulär bana till hastigheter nära ljusets. (Från Brookhaven National Laboratory, Upton, New York)

Pl. 5. Bubbelskärmbild av pion-myon-elektron-sönderfall. De två protonernas kollision resulterar i sex nya spår. De fyra nedre utgörs av pioner av vilka två sönderfaller. (Från Brookhaven National Laboratory, Upton, New York)

ret: För att accelerera upp en partikel till allt högre energier måste man ge den allt längre tid i sin "löparbana" för att den skall komma upp i denna energi. Detta medför att löparbanan (som kan liknas vid en slags cirkelrund "magnet-omgärdad racerbana") måste ha stor diameter, eftersom det är svårt att avböja en högenergetisk partikels bana: banans "stelhet" ökar med partiklarnas ökade energier.

En av de senaste jättemaskinerna finns vid Brookhaven-laboratoriet. Löparbanan mäter något 100-tal meter i diameter, och den kan accelerera upp partiklar till 30 miljarder elektronvolt, eller nästan till ljusets hastighet.

När partiklarna har accelererats upp till önskad energi får de träffa sitt mål i slutet av banan. De produkter som uppkommer vid kollisionen med strålmålet undersöks sedan i tre principiellt olika typer av detektorer, nämligen:

1. Jonisationskammare, geigerräknare, scintillationsmätare och cerenkovräknare.
2. Dim- eller Wilsonkammare, diffusionskammare, bubbelkamm.
3. Fotografisk emulsion.

Nya metoder att undersöka elementarpartiklar har i stort sett uppfunnits omkring vart femte år, medförande ständigt nya upptäckter. Donald Glaser lär t ex ha fått sin idé till bubbelkammaren när han betraktade bubblorna i en ölflaska.

Elementarpartiklarnas oberäkneliga mångfald

Fr om 1960-talet kan en helt ny epok urskiljas i och med de allra senaste jättelika "atomkrossarna" som byggts världen över. CERN, Genève, Brookhaven och Berkeley, USA, Dubna och Novosibirsk, Sovjet - överallt arbetar man dygnet om, arméer av forskare, ingenjörer, tekniker och administratörer. I de stora acceleratorerna påvisas ständigt nya elementarpartiklar, som sedan analyseras i de största datorerna. I CERN (det gemensamma europeiska atomforskningscentrat i Genève) projekterar man sedan några år en accelerator, vars löparbana mäter hela 2,4 km i diameter. Den är planerad att ge energier på upp till 300 GeV (GeV = GigaVolt = miljarder elektronvolt.)

Och i en artikel i Scientific American, augusti 1973, kan vi läsa om en accelerator som just uppförs i Batavia, Indonesien, och som skall ge energier på ca 500 miljarder elektronvolt.

I en översiktsartikel i Scientific American, febr 1964, redovisas de 82 elementarpartiklar man då upptäckt - de flesta efter 1960! Och efter 1964 har man upptäckt ytterligare

flera tiotals partiklar, vilket betyder att man nu är uppe i betydligt över hundratalet. Sten Söderberg skriver i en artikel i Värld och Vetande: "Vad elementarpartiklar beträffar så tycks vi ständigt upptäcka nya, men på de senaste åren har vi fått ett system för dem, som i mycket liknar grundämnenas periodiska system. 1964 upptäcktes för första gången en förut-sagd elementarpartikel. Det kanske ger en antydning om att vi så småningom blir på det klara med hur många de är - 2-300 eller vad det nu blir."

Även om de flesta forskare är förbryllade inför alla nyupptäckter, kan man tydligen inte tala om något direkt kaos - ännu! De nya partiklarna sägs kunna sorteras in i något så när välavgränsade "familjer". Men när forskarna kallar dessa objekt för "elementarpartiklar", påpekar de samtidigt försiktigtvis att de är elementära bara i vissa avseenden och på teknikens nuvarande ståndpunkt.

Man säger sig i flera fall veta att inte ens elementarpartiklarna är "grundstenar", utan är sammansatta i sin tur. De är dessutom för många för att vara grundstenar i materien.

Den väldiga mångfalden av nya partiklar har därför sedan en tid tillbaka givit upphov till spekulationer om att dessa i sin tur är uppbyggda av ännu enklare beståndsdelar, de s k "kvarkarna", eller "ess, par och triss" som en annan fysiker kallar dem. (Kvarkar = efter ett mystiskt avsnitt i J. Joyces roman "Finnegans Wake"). Åter citerar vi Sten Söderberg:

"Det har länge varit en dogma att dessa elementarpartiklar är odelbara, så som atomen - eller i varje fall atomkärnan - länge antogs vara den minsta "odelbarheten". Men på senare år har man börjat tala om ännu mindre delar av materien, kvarkar, som bygger upp elementarpartiklarna. - Antagandet om kvarkarnas existens grundar sig på att elementarpartiklarna har vissa egenskaper (isospinnet och hyperladdningen) som inte kan förklaras på annat sätt än att de är bevarade från partiklarnas byggstenar. För att få matematiken att gå ihop har man förutsatt existensen också av anti-kvarkar." (!)

I september 1969 rapporterade en grupp australiska forskare att de funnit kvarkar i kosmisk strålning. Denna strålning har en energi som är mer än en miljard gånger större än den energi som då uppnåddes i världens största partikelacceleratorer av klassisk typ: cyklotroner ■ fl.

FRÅN ATOMFYSIK TILL METAFYSIK?

Vi har sannerligen avlägsnat oss långt från den gamla upp-

fattningen om atomens "odelbarhet". Från sekelskiftets gryende atomfysik via kärnfysiken och fram till dagens elementarpartikelfysik, står vi nu inför den - hittills - yttersta utposten mot mikrokosmos, där den klassiska fysikens och atomfysikens lagar kanhända inte längre gäller.

Ännu kan inte någon gräns skönjas. Forskarna dissekerar materien och finner bara att varje nyupptäckt del är lika rik som det den förut var en del av, samtidigt som den är oändligt mycket svårare och dyrare att komma inpå livet.

Många av de nya elementarnivåerna kan grupperas i familjer med åtta (oktetter) eller tio (dekapletter) inbördes besläktade medlemmar. Ett exempel: nukleonen (proton och neutron), lambda-hyperonen, (neutral), sigma-hyperonen (positiv, negativ och neutral) samt xi-hyperonen (neutral och negativ laddning), bildar en oktett.

Av partiklar utanför dessa grupper eller familjer kan nämnas den än så länge hypotetiska gravitonen, som sammanhänger med gravitationsfältet, och som man tror är neutral och saknar massa.

En atomteori som vunnit framgång kallas "den åttafaldiga vägen", främst pga uppdelningen av elementarnivåerna i familjer med åtta (eller tio) medlemmar, men också - i ett anfall av försynt forskarhumor? - därför att den erinrar om Buddhas yttrande: "O munkar, detta är den ädla sanningen som leder till smärtans upphörande; detta är den ädla åttafaldiga vägen; nämligen: rätt tanke, rätt avsikt, rätt tal, rätt handling, rätt levnad, rätt strävan, rätt försjunkande, rätt koncentration." - Det bör också noteras att en av de senast upptäckta elementarpartiklarna kallas för Buddha...

Det kan ha sitt intresse att se vad Teosofiska Samfundets stora grundare, madame H P Blavatsky, skriver om atomens imaginära struktur i sitt verk "Den Hemliga Läran". OBS. att detta skrevs i slutet av 1880-talet, långt innan teorin om atomens ev. delbarhet kunde accepteras av dåtidens forskare. De trodde sig ju ha sin mekanistiska världsbild i stort sett komplett. - Så här skriver Blavatsky:

"Buchner till exempel, förklarar såsom en sann materialismens dogmatiker, att 'antagandet av en oändlig delbarhet är orimlig och betyder detsamma som att tvivla på materiens egen tillvaro'. Atomen är alltså odelbar, säger materialismen? - Godt... Atomen är elastisk, alltså är atomen delbar och måste bestå av smådelar eller underatomer. Och dessa underatomer? De äro antingen oelastiska, och i sådan händelse hava de ing-

en dynamisk betydelse, eller äro även de elastiska, och i sådant fall måste också de kunna delas. Och så vidare i all oändlighet. Men atomens oändliga delbarhet upplöser materien i blott kraftcentra, dvs utesluter all möjlighet att betrakta materien såsom en objektiv substans."

(Den Hemliga Läran, del I, sidan 545).

Experiment med antimateria i Sovjet

Vid Institutet för Atomfysik i Novosibirsk arbetar prof. Gersj Budker, som i en artikel i Värld och Vetande nr 10 -70: "Framställning av antimateria genom antiplasma och motsatt riktade (kolliderande) strålnippen", berättar om nya och även för oss lekmän synnerligen fascinerande projekt. Genom en helt ny typ av accelerators där man s a s "går andra vägen", görs målet rörligt, varvid man kan få två partikelknippen, accelererade till samma energi, att ramma varandra!

Intressant är att de kolliderande partiklarnas s k interaktionsenergi inte fyrdubblas vid kollisionshastigheter nära ljusets - som man kunnat vänta sig - utan energin blir mångdubbelt större. För två elektroner som rör sig mot varandra med en energi av en miljard elektronvolt vardera, blir interaktionsenergin 4.000 miljarder elektronvolt...

De sibiriska forskarna diskuterar i dag ett projekt som skulle kunna ge energier på upp till 2 miljarder miljarder elektronvolt. För att uppnå dessa energier skulle man - med en accelerator av den klassiska typen - behöva en löparbana som överstiger jordklotets diameter! Och en sådan anläggning skulle kostnadsmässigt överstiga jordens totala "nationalinkomst".

Vi citerar prof Budker: "Vi förbereder ett kanske i och för sig inte så viktigt men ändå ytterligt intressant experiment, med antimateria. Som bekant tvivlade man tills helt nyligen på antimaterians existens. Men så upptäckte man i den kosmiska strålningen anti-elektronpositroner. Senare kunde man med hjälp av de stora acceleratorerna utvinna antiprotoner. Det första synliga stycket antimateria som skenande klart kunde observeras med obehäpnat öga, framställdes i Novosibirsk, i vår s k VEPP-2-installation. En positronstråle existerade i flera timmar. Det var redan härmed något reellt och förnimbart inte bara för fysiker utan för vilken observatör somhelst. Se själv, det här rör sig om antipartikelljus!"

"Vi kommer att försöka skapa antimateria i laboratoriet,

dvs inte blott antipartiklar, utan det rör sig om att verkligen producera anti-atomer. Längs en väl definierad stråle av antiprotoner kommer en stråle positroner med samma hastighet att sändas; därvid uppkommer en antiplasma av antiprotoner och positroner, och ur denna kommer anti-väteatomer att uppstå. Vi hoppas att därvid kunna erhålla en tillräckligt intensiv stråle av antiväte, så att denna t ex kan bränna genom ett stycke papper, möjliggörande studiet av antivätets spektrum. Enligt alla teorier skulle det överhuvudtaget inte i något avseende skilja sig från det vanliga vätetets spektrum. Skulle det emellertid göra det, kommer detta helt säkert att orskaa en revolution i fråga om våra nuvarande föreställningar om materiens natur."

Forskarnas dilemma: "Vi saknar tillräckligt galna teorier"

Trots alla märkliga nyupptäckter (eller kanske just därför), såväl av elementarpartiklar som rent allmänt inom hela den teoretiska fysiken, är det intressant att finna hur åtskilliga forskare i dag intar en slags attityd av "ödmjuk resignation". Detta gäller främst problemet att kunna uppställa verkligt hållbara teorier, som tillfredsställande kan förklara de många ännu olösta mysterierna i den mikrokosmiska världen. På sätt och vis påminner situationen i dag om den förvirring som rådde inom t ex kemin mot slutet av 1800-talet.

Enligt den välkände fysikern/författaren George Gamow kan det nuvarande "dödläget" betr elementarpartiklarna inte brytas förrän helt nya idéer kommer fram, vilka skiljer sig lika radikalt från forskarnas tänkesätt i dag, som detta skiljer sig från den klassiska fysikens. Gamow säger bl a:

"Hundratals artiklar har publicerats om elementarpartiklarnas problem, men alltjämt är hela ämnet höljt i dunkel och ovisshet. Låt oss hoppas att den teoretiska fysikens magra år så småningom, om ett eller ett par årtionden och i varje fall före sekelskiftet, ska få ett plötsligt slut i en flodvåg av nya idéer, lika revolutionerande som de som välde fram omkring 1900-talets början."

När den färgstarke tyske fysikern Wolfgang Pauli tillsammans med W Heisenberg lade fram en okonventionell teori för partiklar (det rörde sig om en komplicerad förklaring om varför den sk pariteten inte bevarades vid svag växelverkan), vid en föreläsning i New York 1958, där även Niels Bohr deltog, bevarades följande kommentar åt eftervärlden:

"Vi är alla överens om", sade Bohr till Pauli, "att er

teori är galen. Den fråga vi inte kan enas om, är huruvida den är galen nog för att möjligen kunna vara riktig. Själv har jag en känsla av att den inte är tillräckligt galen."...

I en artikel i Scientific American, sept 1958, kommenterar Freeman Dyson:

"Invändningen att de inte är tillräckligt galna, gäller för alla de försök, som hittills har gjorts att ställa upp en radikal, ny teori för elementarpartiklarna. Detta gäller särskilt för dumskallarna. De flesta av de uppsatser, som dumskallar skickar in till The Physical Review, tas inte in, inte därför att det är omöjligt att förstå dem, utan därför att det är möjligt. De arbeten, som är omöjliga att förstå, publiceras i regel.

När det stora nytillskottet kommer, kommer det med största säkerhet att vara i en oklar, ofullständig och förvirrande form. Upptäckaren själv kommer bara att ha förstått det till hälften; för alla andra kommer det att vara ett mysterium.

För en idé, som inte vid första påseendet verkar galen, finns det inget hopp."

Till Dysons kloka och intressanta ord kan man fundera vidare över Martin Gardners efterföljande kommentar i boken "Skapelsens symmetri", som går ut på att:

- Sedan den till synes galna teorin har förfinats ända tills den inte längre verkar galen utan enkel och ofrånkomlig, - då kommer teorins framgång att öppna nya dörrar, som i sin tur leder till allt djupare belägna nivåer av förvirring... -

Och Gardner fortsätter: "Jag tillhör inte dem som tror, att vetenskapen kommer att upptäcka allting. En sådan uppfattning tycks mig vara ett uttryck för enkelspårig arrogans, och jag vet inte hur jag ska kunna diskutera med någon som resonerar så. För att ta upp en välkänd metafor från William James, finns det säkert sanningar om tillvaron, som ligger lika långt utanför vår räckvidd som kvantmekaniken ligger utanför intellektets räckvidd hos en hund."

"En människa är så liten", anmärker kung Karnos i Lord Dunsanys skådespel The Laughter of the Gods, "och natten är mycket stor och full av underverk."

- Yngve Freij -

Ovanstående rör sig om de mycket gåtfulla kosmiska fenomen; kvasarar, pulsarer och kosmisk bakgrundsstrålning, som under de senaste åren uppmärksamrats inom radioastronomin, en färsk vetenskap som på kort tid revolutionerat hela kosmologin. Upptäckterna är så fantastiska att de tvingar forskarna att i grunden revidera den gamla uppfattningen om universum i fråga om ålder, skapelse, "ursprung" etc.

Den första kvasaren ("Qsr" eller kvasistellär radiokälla) upptäcktes 1964 och betecknades som Århundradets astronomiska sensation. Sedan dess har radioastronomerna registrerat ett hundratal kvasarer.

Kvasarerna, som är i det närmaste punktformade radiokällor, har en enormt stark förskjutning mot rött i sina spektra, vilket betyder att de rusar bort från oss med svindlande hastigheter, större ju avlägsnare kvasaren är. Man har registrerat kvasarer på sju miljarder ljusårs avstånd, och de rör sig med en hastighet av 200.000 km i sekunden, eller två tredjedelar av ljushastigheten.

Vissa kvasarar har en radiostrålning som är tio miljoner gånger kraftigare än den som utsänds från en vanlig galax - t ex Andromedagalaxen. För att kunna producera denna otroliga energiutveckling skulle det krävas 100 miljoner supernova-utbrott. Man tror därför att kvasarerna kan vara resultatet

av gigantiska kosmiska katastrofer, där hundratals miljoner stjärnor exploderat genom en slags väldig kedjereaktion, där den ena stjärnan "tändt på" den andra som en kosmisk präriebrand.

1967, innan någon definitiv lösning på kvasarproblemet presenterats (fenomenet är ännu inte tillfredsställande förklarat), gjorde radioastronomerna i Cambridge ännu en ny upptäckt, som slagit den astronomiska världen med häpnad. Detta var en helt ny typ av radiokälla som visade sig vara ännu mer gåtfull och förbryllande än kvasarerna.

Det nya fenomenet kallas pulsar, eftersom objekten utsänder radiosignaler med utomordentligt stor precision, eller i medeltal en signal per sekund. Alla de hittills upptäckta pulsarerna ligger i vår egen Vintergata.

Intelligenta signaler?

Pulsarerna är en typ av "kosmiska klockor" som har exaktare gång än det finaste atom-ur på jorden. Signalernas periodicitet har också tolkats som ett utslag av intelligenta varelsers verksamhet, vilket i princip inte strider mot den moderna kosmologin. Men för närvarande ställer sig flertalet forskare skeptiska till denna teori.

Man anser nu i stället att pulsarerna bildats som sk neutronstjärnor i samband med en supernova-explosion. Denna teori får bl a stöd av ett fotografi av Krabbnebulosan, som är resterna efter en supernovaexplosion, beskriven av kineserna år 1054, och på vilket man kunnat identifiera en pulsar.

I neutronstjärnorna packas partiklarna under gravitationens inverkan samman till ofattbar täthet: ingen jordisk lyftkran skulle kunna lyfta ens ett knappnålshuvud av dessa mörka "materieknutar" i det kosmiska kraftnätet.

Roterande "svarta hål"

Dessa neutronstjärnor, eller "svarta hål" som de också kallas (deras gravitation är nämligen så enormt stark, att inte ens ljuset förmår lämna dem), har inte större diameter än ett par hundra kilometer eller mindre. De är omgivna av magnetfält som är ungefär 10.000 gånger starkare än jordens.

Samtidigt roterar de med svindlande hastighet. Detta gör att de utsänder riktad strålning, där strålen alltså roterar i takt med neutronstjärnan, vilket troligen förklarar den periodiska växlingen i signalernas styrka.

Man tror ... men man vet ännu inte med säkerhet ...

Urexplosionen

1965 gjordes ännu en stor upptäckt inom radioastronomin - den kosmiska bakgrundsstrålningen. Den anses vara resterna av den elektromagnetiska strålning som utsändes högst några få minuter efter det att vårt nuvarande universum skapades genom den tänkta gigantiska urexplosionen för 10-15 miljarder år sedan. Strålningen har sedan dess vagabonderat i universum och under tiden har dess temperatur långsamt sjunkit från en ev. ursprunglig temperatur av minst hundra miljoner grader, och ner till ungefär tre grader över den absoluta nollpunkten i dag - dvs ner till ca minus 270° Celsius.

Den mest rimliga förklaringen till den kosmiska bakgrundsstrålningen ger just den s k "big-bang-teorin", alltså teorin om urexplosionen, lanserad av George Gamow. Därmed måste man tydligen överge Fred Hoyles estetiskt tilltalande teori om ett stationärt universum, som inte räknar med en "big bang".

Universum andas?

Big-bang-teorin förutsätter alltså en ofattbar tär "uratom" som exploderar. Denna explosion pågår alltså och manifesterar sig i universums expansion. Nu tror man emellertid att denna utvidgning en dag kommer att bromsas ner av gravitationen och vändas i kontraktion, dvs sammandragning. Detta skulle innebära att hela universum med växande hastighet började falla in mot sitt centrum, för att bakas ihop till en ny uratom, som så småningom på nytt exploderar, utvidgar sig, sammandrar sig... och så vidare i all oändlighet.

Mot denna teori om ett universum som "andas", står den s k Einstein-de Sitter-modellen, som förutsätter att universums utvidgning bromsas ner till nollpunkten i en oändligt avlägsen framtid.

- - - - -

KOSMISKT MEDVETANDE

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50

En 26-årig kanadensisk läkare, Richard M Bucke, hade följande upplevelse en vårnatt år 1872 i en droska i London:

- Helt plötsligt, utan förbud av något slag, fann jag mig insvept i en eldfärgad sky. Ett ögonblick tänkte jag på eldsvåda ... nästa visste jag att elden var inom mig själv. Direkt efteråt kom en känsla av jubel, en oändlig glädje åtföljd eller genast efterföljd av en intellektuell upplysning, omöjlig att beskriva. Bland annat kom jag inte endast att tro, utan jag såg, att universum inte består av död materia utan är en levande Närvaro; jag blev medveten om evigt liv. Det var inte en övertygelse att jag skulle ha evigt liv, utan ett medvetande att jag redan hade evigt liv. Jag såg att alla människor är odödliga; att den kosmiska planen är sådan att utan tvivel allting samverkar för envars och allas goda; att grundprincipen i denna värld och alla världar är vad vi kallar kärlek, och att lycka för alla och envar i längden är absolut säker. Visionen varade några få sekunder och var borta, men minnet av den och känslan av verklighet i vad den hade lärt, har förblivit under det kvartss sekel som har gått sedan dess. Jag visste att vad visionen visade var sant. Denna överblick, denna övertygelse, jag kan säga detta medvetande, har aldrig gått förlorat, inte ens under perioder av den djupaste depression. -

Upplevelsen stimulerade Bucke att studera andras skildringar av liknande upplevelser, och 1901 gav han ut den nu klassiska boken *Cosmic Consciousness* (Kosmiskt Medvetande). Han betonar bland annat dessa kännetecken på vad han kallar den kosmiska upplevelsen:

- Upplevelsen kommer plötsligt och oväntat. Individen... fylls av intensiv glädje, stegrad till extas. Lika plötsligt kommer över honom en intensiv intellektuell upplysning, som innebär vetskap om människans och allt livs odödlighet, om alltings enhet, om universums identitet med liv som är genomsyrat av vad som kan kallas kärlek. Individen lär under dessa sekunder mer än under åratals studier, och får vetskap om mycket som inte kan läras genom studier. Upplevelsen medför djupgående verkningar för individens återstående liv. Han kan aldrig riktigt återgå till det medvetandestadium han hade före upplevelsen. -

UNDER MEDVETANDETS TRÖSKEL

Många parapsykologer eller ockult initierade anser att människan lever ett medvetet liv dygnet runt. Ett dagsmedvetet liv under dagen och ett "astralt" liv under sömnen. Vi skulle alltså inte förslösa någon som helst tid under vårt liv, utan leva ett lika reellt liv under natten som under dagen.

Den välbekante teosofen och på sin tid oerhört produktive författaren C W Leadbeater säger i "Det inre livet":

"När man om natten lämnar sin fysiska kropp, så minns man allt vad man gjort under dagens lopp och allt vad man gjorde föregående natt - ja, man har hela sitt sinne som vaknen, plus det som tillhör ens nattliga astrala liv. Det astrala minnet omfattar det fysiska, men den fysiska hjärnan minns inte astrala erfarenheter, helt enkelt emedan den ej har någon del i den."

Leadbeater ger vidare anvisningar om hur man bättre skall "minnas" sina drömmar, eller, som han uttrycker det: sina upplevelser i astralvärlden. För att skapa en förbindelse-länk måste man komma ihåg att man önskar minnas upplevelserna vid återvändandet till den fysiska kroppen. Man skall föresätta sig att göra detta samt att återvända långsamt, inte med ett plötsligt ryck, som vanligen inträffar och som hindrar hägkomsten. Man skall i det ögonblick man vaknar (helst strax innan!), erinra sig att den fysiska kroppen omedelbart skall fatta pennen och skriva upp allt den kommer ihåg. Till en början blir anteckningarna förvirrade och osammanhängande, men så småningom, med mycket tålamod, kan de flesta förvärva förmågan att minnas.

Men vad skall nu dessa minnesbilder av upplevelser i drömmens rike tjäna till? Jo, för den metafysiskt intresserade som eftersträvar en "högre kunskap", sägs detta strävande kunna fungera som en an vägarna till "det högre medvetande" som i sin tur kan leda till erfarenheter och insikter tillhörande ett helt annat medvetenhetsplan.

Låt oss betrakta den mera accepterade parapsykologin och citera en av de främsta forskarna på området: G N M Tyrrell, som sedan 1908 tillhörde det engelska Society for Psychical Research. Beträffande drömmarna säger han:

"Drömmarna avslöjar ett till synes psykiskt element i oss som inte är identiskt med det medvetna jaget. Ingen teori om

mekaniska reflexer kan förklara dem. Vem eller vad är det som ger form åt en underlig eller överraskande dröm?"

Det var en fråga. Man kan peka på exemplet med uppfinnaren, som i timmar, dagar eller veckor grubblade på lösningen av ett problem. Så somnade han, det undermedvetna "tog hand" om problemet, och när han vaknade såg han plötsligt lösningen framför sig. Uppfinningen var gjord.

Parapsykologen Birger Qvarnström ger en träffande definition: "Det mänskliga själslivet har liksom trädet två kronor: det ena som dricker sol och ljus från ovan, och så det mörka men lika betydelsefulla rotsystemet."

Till och med Einstein har sagt, att han ofta visionärt uppfattat själva facit av ett problem, eller den yttersta konsekvensen av en tanke.

Poincaré protesterar mot den mekanistiska uppfattningen att den undermedvetna verksamheten skulle vara "automatisk": "Det har sagts att det undermedvetna arbetet är automatiskt, men det är inte sant... Det kan välja och det kan ana, och än mer, det kan ana bättre än det medvetna jaget, emedan det lyckas där det senare misslyckas."

Tyrrell ger i sin bok en del exempel på vad framstående mystiker i alla tider förnummit genom djup meditation. Jakob Böhme säger: "På en kvarts timme såg och erfor jag mer än om jag i många år hade vistats vid ett universitet." Den heliga Teresa gjorde samma erfarenhet. Det är en utbredd missuppfattning att mystiker är personer som bara sitter och drömmar. Ingenting kunde vara mera fjärran från den historiska sanningen.

"Alla berättelser om västerländska mystiker", säger Evelyn Underhill, "är också berättelser om intensivt verkamma människor och deras märkliga prestationer..."

Och Tyrrell fortsätter: "Denna väg till andlig utveckling är i själva verket så mödosam att det bara är de starkaste och uthålligaste själarna som har kämpat sig fram på dem. - Kontemplationens väg kan på ett sätt vara en fridens väg - men den leder till frigörandet av en väldig kraft."

MARTINUS' UPPLEVELSE

I den lilla inspirerande boken "Kring min missions födelse" skildrar den välkände danske mystikern Martinus bl a hur han - efter meditation över begreppet "Gud" - överväldigas av en strålande Kristus-vision. Nästa dag sker följande:

Det gyllene elddopet. - Då jag på förmiddagen nästa dag åter satte mig tillrätta i min meditationsstol, var jag knappt färdig därmed, förrän jag på nytt omstrålades av det gudomliga ljuset. Jag såg in i en blå, lysande himmel, vilken liksom drogs åt sidan, varvid en ny och ännu mer lysande himmel blev synlig. Och på så sätt fortsatte det, ända till dess en himmel framträdde, vilken var av ett så oerhört bländande gyllene ljus och av en så hastigt vibrerande materia, att jag här kände mig vara på höjden eller toppunkten av vad min organism och mitt medvetande kunde tåla. Ett enda steg till, en enda bråkdelen av en sekund vidare, och den överjordiska våglängden skulle med blixstens oerhörda kraft ögonblickligen ha fört mig bort från all fysisk tillvaro.

Men under de bråkdelen av en sekund, som uppenbarelsen varade, upplevde jag en värld av helighet, renhet, harmoni och fullkomlighet. Jag befann mig i ett hav av ljus. Detta var inte som i min första uppenbarelse vitt som snö utan hade guldets färg. Alla detaljer var av eld och liksom förgyllda. Genom det hela vibrerade små gyllene trådar, som blänkte och glittrade här och där, i allt och överallt. Jag kände, att detta var Guds medvetande, hans egen tankesfär. Det var den materia, den allmakt, den högsta levande kraft, genom vilket det gudomliga jaget styrde och ledde oceaner av världar, vintergator och stjärnehärlar, i mikrokosmos såväl som i makrokosmos.

Jag var helt bergtagen. Den gudomliga elden vibrerade i och utanför mig, över och under mig. Den "Guds ande", som enligt bibeln "svävade över vattnet", den "eld", som "brann i törnebusken" för Moses, den "eld" som förde Elias till himlen, den "eld", i vilken Jesus blev förklarad på berget, den "eld", som visade sig över apostlarnas huvuden och senare om-skapade Saulus till Paulus på vägen till Damaskus, den "eld", som genom alla tider har varit "alfa" och "omega" i varje form av högsta skapelse, manifestation eller uppenbarelse, flammade här framför mina egna ögon, vibrerade i mitt eget bröst, i mitt eget hjärta och insvepte hela mitt väsen.

Jag kände det, som om jag badade i ett element av kärlek. Jag var vid upphovet, vid själva källan till all den värme, som finns i en faders och moders sympati för sina barn, i den ömsesidiga hängivenheten i ett ungt pars älskogslek. Jag såg den kraft, som får en hand att skriva under en benådning, att upphäva slaveri och beskydda de små i tillvaron, det lilla djuret såväl som den skröpliga människan. Jag såg det solskens, som kan smälta ner isen och avlägsna kölden i alla sinnen; som kan omdana hopplöshetens och pessimismens karga öknar till fruktbara, soliga nejder i medvetandet; som kan värma hjärtat, inspirera förståndet och därigenom få individen att förlåta oförrätter, älska fienden och förstå förbrytaren. Jag liksom vilade vid den allsmäktige Gudomens bröst. Jag dvaldes vid allkärlekens källa, såg den gudomliga fullkomligheten, såg mig själv såsom ett med vägen, sanningen och livet, såsom ett med den store Fadern. -

VÄRLDENS NYA ÅKALLAN

Från LJUSETS källa i Guds medvetande

Låt LJUS strömma in i människors medvetande.

Må LJUS stråla ned över Jorden.

Från KÄRLEKENS boning i Guds hjärta

Låt KÄRLEK strömma in i människors hjärtan.

Må Kristus återvända till Jorden.

Från det centrum där Guds vilja är känd

Låt MENING leda människors svaga viljor -

Den MENING som MÄSTARNA känner och tjänar.

Från det centrum vi kallar människosläktet

Låt PLANEN om KÄRLEK och LJUS utformas.

Och må den försegla porten till det onda.

MÅ LJUS OCH KÄRLEK OCH STYRKA

ÅTERUPPRÄTTA PLANEN PÅ JORDEN

Det ligger i människans natur att forska och lära känna vad som finns i hennes närmaste omgivning såsom mineralriket, växtriket och djurriket. Dessa tre områden har hon utforskat mycket noggrant men det finns ett rike som hon inte vet mycket om ännu. Märkligt nog så gäller det människan själv, hennes inre struktur bortom den synliga materiens gränser. På senare decennier av vårt århundrade har dock en liten gnista tänts vilken väckt stort motstånd hos den ortodoxa vetenskapen. De sista åren har dock präglats av ett starkt växande intresse just för denna lilla gnista. Idag flamlar denna gnista som en väldig låga vilken blir svår att släcka. Området där denna eld brinner kallas för E.S.P.-fältet och allt flera vetenskapare har börjat studera denna tidigare så avskydda gren av naturen. Nog kan man ställa frågan varför det inte tidigare har gjorts försök att undersöka dessa fenomen. Den klassiska vetenskapen har aldrig velat höra på vad som sagts om dessa fenomen, utan kastat bort dem som rena fantasifoster. Och ändå ha de själva använt sig av dessa fenomen för att komma någon väg på sina egna forskningar. På detta område har man i regel endast ett verktyg som är användbart och det är människans egen tankeförmåga.

Här skall inte redogöras för hur dessa fenomen uppstår utan vi skall istället se vad resultat vi kan få då vi låter en ohämmad tankekraft glida in i de översinnliga världarna. Ej heller kan vi gå in på människans inre byggnad då det skulle kräva hela böcker för att någorlunda få klarhet in en så vital fråga. Nej, låt oss göra ett försök att nå utöver gränserna för vanlig iakttagelseförmåga och se vad vi då finner.

1962 kom jag genom studier i de flygande tefatens vara eller icke vara in på just dessa subtila områden av människans natur. Tack vare Ebbes inledande försök inom det spiritistiska området med något som kallas glasdans, väcktes mitt eget intresse på allvar att börja forska i begreppet tankeöverföring. Mitt latent sinne för ockulta ämnen blev nu väckt och jag samt två andra vänner satte själva igång med denna "glasdans". I början blev det diverse mer eller mindre läsbara meningar men efter hand som tiden gick, så blev vår förmåga att kontrollera vem som egentligen hade kontakt med oss allt starkare. Sporrade av Adamskis böcker där han nämner om telepatisk kontakt med sina vänner ute i rymden, satte vi tre igång med allvarliga försök att nå dessa väsen.

Efter hand blev det mera koncisa meningar som kom fram och en kväll på våren 1963 fick vi in en intelligens som kallade sig "Ramu". Denne Ramu gav oss en del tips hur vi skulle höja våra

egna "vibrationer" inom oss själva så vi inom en överskådlig framtid skulle kunna nå honom med renodlad telepati. Vi följde hans anvisningar efter bästa förmåga och refan efter några månader kunde vi ta kontakt med honom pr "tele" utan både tråd och glas. En vän till denne Ramu dök också upp och "hon" kallade sig "Rutzy", också hon från Venus. Dessa båda nyvunna vänner från en annan planet men också från en annan "dimension" av medvetande, lärde oss mycket i levandets konst, inte minst vad vi skulle äta för att nå de utlovade resultaten med våra kroppar och själar. Vi blev ofta nedkallade till Skabersjöskogen för att i lugn och ro försöka nå kontakt med dem därute i naturen. Varje gång vi var därnere så hände det något med våra hjärnor. Vi varken hörde eller såg till några tefat men en vibrerande ström gick in i Glandula Pinealis och löpte ner längs ryggmärgen till svanskotan. Tidvis fördelade den sig vid Solar Plexus och spred sig via nervtrådarna till kroppens alla celler. Vi förnam en känsla av värme och frid inom oss. Efter ungefär en halv timmes tid upphörde vibrationen på oss och vi fick besked om att åka hem igen.

Nästa gång vi fick kontakt med dem därute, fick vi bekräftat att våra sinnen började följa med frekvenshöjningen och att de hade uppnått önskade resultat med sina prov på oss. Vi uppmanades också att fortsätta med våra kontakter ty vi hade mycket ännu att lära av dem.

En fredag i slutet av Aug. 63 fick vi ett meddelande om att de önskade göra ett försök med oss följande onsdag. Vi skulle infinna oss på vanliga stället kl. 20,30. De ansåg att tiden var inne för oss att få en rent fysisk kontakt med dem. De ville på så sätt tacka oss för våra strävanden att följa deras anvisningar. De sade också att de var storligen nöjda med de resultat vi uppnått på den korta tid som stått oss till buds för denna träning av karaktär och kropp. Sagt och gjort. På onsdagen startade vi till Skabersjöskogen igen fulla av förväntan på vad som skulle hända denna gången i skogen. Vi var på plats redan kl. 20,00, men myggen och knotten hade sannerligen gjort en sammanvärvning mot oss ty de angrep med en gång sedan vi satt våra vid staketet till den nyplanterade granskogen. Att stå stilla där var direkt omöjligt. Vi beslöt att gå en runda på en halvtimme ute i skogen tills det var tid att träffa våra vänner. När vi kommer tillbaka blir det väl alltid någon råd med myggen. Då vi var framme igen på "landningsplatsen" fanns givetvis alla de rara myggen kvar. Men trots dessas ivriga angrepp lyckades vi få mentalkontakt med venusianerna. De var beredda att starta från Venus när som helst och endast inväntade avgångssignal.

Jag passade då på att be dem om råd med myggen. Jag bad dem ta kontakt med myggens ande och i sin tur be honom dra tillbaka sina små djur från den plats där vi stod ty de höll på att äta upp oss till kvällsmat. De från Venus som var så långt före oss i utvecklingen kunde säkerligen kommunicera med andevärlden på ett mera reellt sätt än vi själva. Tio sekunder efter vår bön om hjälp försvann alla mygg och knott från denna plats till vår stora glädje. Nu hade vi möjlighet att helt ostört koncentrera oss på våra vänner därute. Planeten Venus var synlig över den västra horisonten och stod i kvadratur till Jorden vid detta tillfälle och avståndet dit var c:a 18 miljoner mil.

Strax efter det myggorna hade givit sig iväg kom deras tankar in på nytt till oss och de sade ifrån att de nu startade från Venus. Vi såg på våra klockor som visade på 20,40. Endast fyra minuter senare var de inne i vår stratosfär och låg på en höjd av 15 km över våra huvuden. Vi hälsade dem välkomna och gjorde oss klara för en kontakt på fysiskt plan. Då kommer följande budskap från dem: "Ja, kära vänner, nu ligger vi i er atmosfär men vi ser här att en större vätebomb har exploderat för endast några dagar sedan och den starka radioaktiviteten i atmosfären gör det omöjligt för oss att komma ner till er. Vi är verkligen uppriktigt ledsna för detta ty vi har också berett oss på ett möte med er. I nuvarande situation är dock detta omöjligt då våra andliga kroppar är lika känsliga för atommoln som edra egna. Vi stannar kvar i atmosfären en tid och avvaktar om det möjligen blir någon ändring i detta onormala kraftfält som uppstått. Vi ska göra en del prov med er i alla fall så var beredda på starkare känslospänningar i edra nerver än vanligt vid våra försök. I 20 minuter höll de på med sina vibrationer på oss och vi var verkligen riktigt översköjlda med både värme och harmoni starkare än någonsin tidigare vid dylika försök. Så kom ett nytt meddelande från dem uppe i skeppet. Vi är verkligen ledsna ty vi kan inte denna dag gå ner till eder, men var vid gott mod, vi kommer att mötas igen och upprätthåll kontakten med oss som tidigare. Vi vill också tacka er för visad vänlighet och förståelse för oss och vi ska fortsätta med undervisningen för er så länge ni är villiga därtill.

Vi översända nu den Högsta Intelligensens Välsignelse till er och önska er en god framtid. Vi besvarade detta med att vi bad om Välsignelse för dem och sände en hälsning till deras vänner hemma på Venus. Därmed sade de farväl till oss och i samma stund kommo myggorna tillbaka.

Vi skulle dricka lite te som vi haft med oss men det kunde vi inte då mygg och knott på nytt gjorde sina angrepp på oss. Det var helt enkelt omöjligt att sitta still så länge som det tog

Istället satte vi igång med att plocka ihop våra grejor inför att cykla hem igen. Då allt var nere i ryggsäcken tog vi våra cyklar och vanan trogen tog jag en titt omkring mig i den närmaste terängen. Döm om min häpnad då jag upptäckte en dimma över den gräsbevuxna gölen intill oss endast tio meter bort. Jag kallade då på mina kamrater och gjorde dem uppmärksamma på den konstiga dimman. Denna hade nämligen formen av ett Venus-skepp båda mina kompisar såg samma sak som jag. Nu hade det varit ganska varmt under dagen och när nattkyln satte in så stiger fuktigheten till väders från kärren i form av "älvdans". Jag och de båda pojkarna stod och tittade på den märkligt formade dimman och vi fick en aning om att det kunde vara en form av materialisation. Men, de sade ju farväl och stack hem till sin planet igen. Jag är rädd för att vi är ute för ett skämt från vår egen fantasi då vi varit i så nära kontakt med dem tidigare. Dessutom var det orimligt att kunna stå kvar i den alltmör tilltagande myggplågan. Vi fastslog att det var en ren halusination och överspänndhet från nerverna och därmed körde vi ut från skogen igen. Teet drack vi ute på ett mjölkabord vid landsvägen där det var fritt från mygg. Därefter åkte vi hem nöjda med kvällens upplevelser. Det var ju starkt nog att myggen gav sig iväg då vi bad Ramu om hjälp med det. Ett ytterligare bevis för en nära mental kontakt var ju att de små raringarna kommo tillbaka så snart venusianerna rest hem igen.

1966 hade vi det kända mediet Helga Braconier på besök i vår klubb. Hon talade om sina upplevelser med andevärlden för oss. Efter kaffepausen satte hon igång med psykometri varvid deltagarna fick veta diverse om sig själva. Då vänder hon sig helt oväntat till mig som satt vid kassan och sade: Han, kassören därborta, du har ju stått tio meter från ett flygande tefat och visste inte om det. Du trodde det var en "älvdans", men hade ni stannat kvar, - ja, ni var tre st. därnere, så hade ni fått fysisk kontakt med dem. Materialisationen var påbörjad men jag förstår att det var omöjligt för er att bli kvar i en så folkilsken myggsvärm. " Därefter berättade hon om de lokala förhållandena ute i skogen, att myggen försvann och var borta 20 minuter, samt att vi skulle vara beredda på nya kontakter med dem. De menar allvar med er. Men se upp för det finns andra tefat som har mera negativa avsikter med sina besök här. Skaffa dig en liten stark magnet och häng den om halsen så har du ett bra skydd mot lägre andliga varelser. Så långt Helga. Nu alltså hela tre år efteråt få en bekräftelse på att vi var sekunderna från en reell kontakt i Skabersjö föranledde oss att fortsätta med våra kontaktförsök. Förr eller senare mötts vi...

FAKTA OM DE FLYGANDE TEFATEN

De farkoster, som populärt kallas flygande tefat, har iakttagits över och på Jorden de senaste tusen åren. Bl. a. ett manuskript från Egypten, som berättar om hur Farao och hela hans hov under flera dagar såg "mäktiga eldcirklar", som svävade orörliga på himlen. "På den sjunde dagen steg de mot solen och försvann." Detta manuskripts ålder har bestämts till cirka 6 tusen år f. Kr.

Den 23 Okt. 1852, mellan kl. 12,00 och 04,00 sågs i Morkarla i Uppland ett "starkt flämtande ljus uppstiga från marken". Dess sken var så starkt, att det av ögat knappast kunde uthärdas". När det stigit tillräckligt högt, antog det en "rundformig skepnad". Efter två timmar försvann föremålet i sydostlig riktning utan att något ljud hördes. (Uppgiften hämtad från 1852 års befolkningsstatistik för Morkarla socken. Ett liknande sågs den 29 okt. 1965 över praktiskt taget hela Sverige. Föremålet passerade från sydväst mot nordost.

I modern tid började det vid 1946 dyka upp okända "spökraketer" över Skandinavien. Annars brukar man räkna med Kenneth Arnolds upplevelse som den första i modern tid. Det var under en affärsflygning i västra USA som han vid Mt Ranier såg nio stycken skivformade farkoster, som på linje zickzackade ut och in mellan bergstopparna. Han beräknade deras hastighet till c:a 1.600 km/tim. På journalisternas förfrågan beskrev han dem som två jättelika tefat lagda mot varandra, och härav "fastställde" journalisterna uttrycket "flygande tefat". Som vi senare kommer att se, är uttrycket "flygande" ganska missvisande. Sommaren 1948 spårades ett okänt föremål på radar av både U.S. Air Force och Royal Canadian A. F. vid Goose Bay, Labrador. Dess hastighet beräknades till 14.000 Ym/tim. och dess höjd till 20.000 meter. Detta bevitnades av en del höga officerare som skulle inspektera respektive baser. Dagen därpå fick man åter kontakt med ett okänt föremål, som svävade orörligt ovanför basen på en höjd av 15.000 m. Vid denna tid fanns det ej någon jordisk farkost som kunde klara av dessa hastigheter och dessa höjder.

Piloter, såväl civila som militära, har sett, jadat och filmat dessa farkoster vid många tillfällen. En intressant händelse ägde rum över Mexico-golfen den 6 dec. 1952, då en B-29 med flera mans besättning var på väg hem. Höjder var 6.000 m. Helt plötsligt får den ena av B-29:ans båda radaranläggningar kontakt med flera okända föremål, som med hög fart rusade mot planet. Strax innan kollisionsögonblicket vek de av åt sidan.

Radarn gav hastigheten 8.000 km/tim! Utrustningen kollades, men befanns vara felfri. Strax efter sågs de på radarn igen. Denna gång kom de bakifrån med samma hastighet. I närheten av B 29:an saktade de av och följde planet en bit. Plötsligt satte de fart framåt igen och en av besättningsmännen hann få en skymt av ett blålysende föremål, som med enorm hastighet passerade planet. Nu hade man även på radarn fått kontakt med ett jättelikt föremål snett föröver. Dess radareko var 13 mm långt. De små skivorna togs ombord på denna jättelika farkost, som då hade samma fart, d.v.s. c:a 8.000 km/tim. Sedan accelererade den på ett par sekunder till 14.000 km/tim och försvann ut i rymden!! Rapporten är av U. S. Air Force klassad som U.F.O.

I och för sig räcker enbart dessa rapporter för att visa dessa farkosters icke-jordiska ursprung. Att liknande rapporter numera finnas i mängder världen över, ökar bara bevisens tyngd. Vid flera tillfällen har militära piloter fotograferat dessa farkoster med sina i planet inmonterade målkameror.

VARFÖR DE HAR KOMMIT.

De har studerat oss under många århundraden och blivit förvånade över hur litet sann kunskap vi egentligen hade om oss själva, Universum och Livet. De fann också, att vi, vår civilisation, var och är på väg mot självförintelse på grund av vårt levnadssätt, som i många avseenden inte följer vad de kallar de KOSMISKA lagarna. Dessa besökare, av många kallade "Bröderna", (vi är alla barn i Skaparens hage), har levt efter dessa lagar, (som har sitt ursprung i Skaparen) och avancerat till en utvecklingsnivå, som för oss är nästan ofattbar. "Bröderna" har även påpekat, att ingen speciell ras eller nation kan lastas för den situation vi nu befinner oss i, ty den är resultatet av vårt handlande flera hundra år tillbaka i tiden.

De människor, som har blivit kontaktade av "Bröderna", har alla fått samma kunskap och samma "budskap" att vidarebefordra till mänskligheten på Jorden, i hopp om att tillräckligt många skall inse nödvändigheten av att vända om. Det finns här på Jorden många människor som är redo att vända om. Dessa måste även försöka att få sina medmänniskor med sig. "Bröderna" har sagt, att de är mer än villiga att hjälpa dessa människor i deras arbete...

Dessa människor, som har blivit kontaktade, har vanligen varit mer öppna än de flesta. Följaktligen har de fått mer kunskap än vad som just nu kan släppas ut. Men så snart som man utan

risk kan offentliggöra dessa kunskaper, så kommer man att göra det.

Många av er som läser detta undrar säkert vad dessa kosmiska lagar är för något och vad de går ut på. Dessa Lagar är verk av den Oändlige Skaparen för att människan ska kunna utvecklas. De finns inom varje människa. En människa, som lyssnar till sin inre röst, vet vad hon bör och inte bör göra. Tyvärr vet de flesta ej varför denna "röst" gör sig påmind och då slår de bort den, hellre än de får sina cirklar rubbade. Vi ber er observera, att de kosmiska lagarna inte är som våra jordiska, som "skall" följask. Varje människa har en fri vilja att göra vad hon önskar. Men om en individ följer de Universella Lagarna, kommer dessa att hjälpa henne och hon går ännu en bit uppför Utvecklingens Stege. När en människa inte följer de Kosmiska Lagarna, kommer dessa att motverka henne och hon degenererar, tills hon vänder om.

På Jorden har människan utvecklat sin speciella filosofi. Resultatet ser vi med all önskvärd tydlighet i dag. Vi hotas av atomkrig och fullständig förintelse, överbefolkning, förorening av naturen, som till sist påverkar människan själv. Vi ser även en urartning rent moraliskt sett. Vad som egentligen är något av det finaste vi har, det har jordemänniskan dragit ner i dyn och gjort till ett mekaniskt förlopp... Även hat mellan människor och fördomar är typiska resultat av "jordefilosofien". Om vi skall överleva oss själva måste vi vända om NU !! Ty civilisationer före oss har misslyckats och risken för ett återupprepande är stor, men det är ännu INTE FÖR SENT ! Vadhelst vi gör som är i enlighet med de Kosmiska Lagarna påverkar vårt, ditt och mitt, liv, POSITIVT...

De Kosmiska Lagarna har givits oss vid flera tillfällen tidigare. Senast av Mästaren Jesus. Tyvärr har de genom tidernas lopp förvanskats en del. Jesus visade oss vad vi borde göra och med liknelser, att det är HANDLINGENS VÄG, som betyder något.

De Kosmiska Lagarnas grundtankar är, att människan "skall" hjälpa och söka förstå sin nästa, med ömsesidig utveckling och förståelse som resultat. Dessa är de naturliga arvedelar som människan på Jorden genom sitt handlande gått miste om. Och handlandet bottnar endast i hennes brist på kunskap om sig själv och sin plats i Universum. Låt oss taga emot den hjälp som ges till vårt eget bästa! "Om en människa förstår sin nästa och denna i sin tur förstår henne, blir de aldrig fiender.

Med Kosmiska Hälsningar till Dig som har läst detta ..

KOMPLETTERANDE UPPLYSNINGAR.

Genom att analysera en mängd rapporter får man till slut fram vissa genomgående mönster vad beträffar dessa farkosters sätt att uppträda. Följande uppställning är långt ifrån komplett, men ger ändå en del intressanta upplysningar.

1. Olika typer av farkoster (de mest sedda)

- a) Skivformade (lins-)
Diam. 10 - 300 meter.

- b) Skivformade med
kabin. Diam. 5 - 30 m.

- c) Klockformade Scoutship
Venus, Saturnus
Diam. 10 - 50 m.

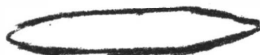
- d) Triangelformade

- e) Klotformade, med och utan ring

- f) Cigarr- och raketformade
Längd 200 - 3000 meter.

De skiv- och klotformade står för c:a 2/3 av alla dag-rapporterna. Nattetid utgör lysande ovala, sfäriska föremål största delen av rapporterna.

- g) Fjärrstyrda robotskepp med anordningar för upptagning av ljud- och bildmaterial. Obemannade, Diam. 0,2 - 7 m.

2, Färg.

- a) Dagtid: vanliast vita, sedan silver och metalliska. En liten procent har varit grå och en del i form av silhuetter.
- b) Nattetid: Följande färger har förekommit: röd, orange, gul, grön, blå och violett. Rött och oranfe uppvisat c:a dubbla mängden rapporter mot övriga färgerna. Blinkande ljus och strålkastare förekommer även, dock i relativt liten omfattning.

Här bör även nämnas ett genomgående mönster vid färgför-

ändringar i samband med ändrad hastighet.

Följande schema har hitintills följts:

Rött gult grönt vitt violett

Ökad hastighet

Minskad hastighet

OBSERVERA: Det rör sig endast om spektralfärger.

c) Det vita ljuset, som omger många farkoster, visar mycket stora likheter med det som fås av joniserad luft. Joniserad luft, är luft som på något vis ~~gjorts~~ elektriskt ledande.

3. På många kupolförsedda farkoster och "Cigarrer" har man även sett vad man kallar "hyttgluggar". Vad beträffar bilder tagna av bl. a. G. Adamski och Howard Menger, så rör det sig otvetydigt om en form av fönster eller gluggar.

4. Magnetiska Fenomen

Då farkoster av olika typer (främst skivtypen) passerat lågt över hus, bilar, flygplan m.m. har det ofta inrapporterats olika former av magnetiska och elektriska störningar. T.ex. Ljus (el-) har slocknat, bilmotorer har stannat , radio- och T V - sändningar blivit kraftigt störda och kompasser har snurrat som karuseller.

Det har även hänt, att flygare har blivit stoppade i luften med alla instrument ur funktion, tills skivan försvunnit. Då har allt börjat fungera igen, inklusive den avstannade motorn...

5. Formationer

Följande formeringar av farkoster har iakttagits. Inom () anges det vanligaste antalet skepp.

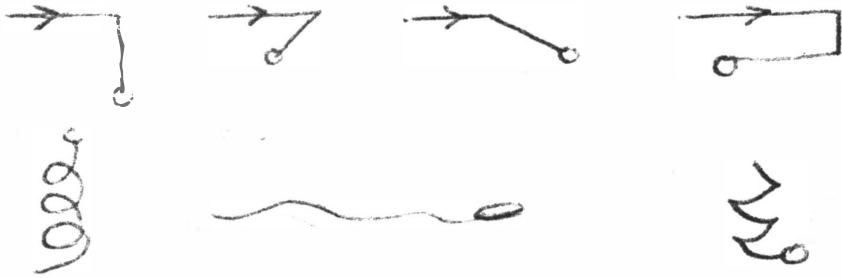
Rad eller linje (2-14). V - form (3-7, 9, 11 - 18) Halvcirkel, T-form, Y - form (4), rektangel (4), triangel.

Det rör sig bara om perfekta geometriska mönster. I de fall, då

man ändrat mönster, har det skett med största precision. Endast vid ett fåtal tillfällen har det rört sig om icke-geometriska formationer, t. ex. svärm.

6. Kursändringar

Vad som ofta förbryllat vetenskapen är dessa farkosters sätt att manövrera. De flesta kursavvikelser är tvära, vinklade ändringar. Nedan visas en del av dessa:

Vid kursändringar har man ofta sett, att skivan ~~j~~ippas på högkant, innan manövern utföres, för att efter dess utförande återtaga sitt ursprungliga läge.

Dessa rymdfarkoster av icke-jordiskt ursprung har setts av människor ur samtliga samhällskategorier och från de flesta länder incl. länderna bakom järnridån !

Konstruktionsprinciperna för Rymdskeppen

Vi har knappast undgått att se att den genomgående formen är cirkulär. Antingen skiva med eller utan kabin, Venus/Saturnus-typen och "cigarren". Nästan alla är de runda.

Denna redogörelse blir tämligen kort men ger ändå en bild av konstruktionsprinciperna. Vi skall heller inte uppehålla oss vid ev. specialskepp.

Skeppen drivs normalt med ett elektromagnetiskt kraftfält av varierande styrka och frekvens. Fältets utseende är Universellt, d.v.s. denna typ existerar överallt i Universum. På Jorden benämnes detta fält för "spol-typ". Dessa fält har alla en viss frekvens. Mellan planeterna uppstår alltså ett resulterande fält som har formen av en utdragen ellips sina brännpunkter vid resp. planeter. Detta fält kan beskrivas som en "tvåvägs-puls", med en puls från vardera planeten.

När skeppen använder sig av dessa fält, så "surfar" man på de

magnetiska vågorna och hastigheten är då teoretiskt endast beroende på dessa vågors utbredningshastighet. Vid stillastående så låter man dessa vågor passera rakt genom skeppet. Skall man ut från en planet, använder man sig av den från planeten utgående pulsen och vice versa. Då är skeppets fält något ur fas med planetens fält.

De klot, som finns på undersidan av bl. a. Venus/Saturnus-skeppen användas för framdrivningen. Genom att ändra laddningen i dessa kondensatorer, kan man få farkosten att ändra riktning.

På skeppens utsida har man i allmänhet anbringat en stark negativ laddning, vilken tjänar som skydd mot främmande föremål.

Dessa kommer visserligen att stötas bort från skeppet p.g.a. elektrisk influens, dvs. då de kommer i närheten får de en negativ laddning och repelleras.

Mellan den konformade delen underst på linsen på spaningsskeppet och klotet överst på kupolen har man lagt en spänning med plus-polen överst och den negativa polen nederst.

Skeppen är även konstruerade med ett flerväggssystem. Vanligast är att man har tre väggar. Den yttre har en negativ elektrisk laddning och den mellersta en positiv utjämningsladdning. den yttre väggen tjänar som skydd mot meteoriter. Innerväggen är neutral och lämnar således kabinen neutral. Mellan den inre och mellersta väggen är en tryckstabiliserande utrustning placerad samt kraftfältsmaskineriet och en del annan materiel.

I kabinens golv och på skeppets undersida finns en stor lins. Den tjänstgör som teleskop och i kabinen finns en mindre T V - liknande apparat, som är kopplad till detta teleskop. En nyare modell av detta skepp kom i bruk 1958 och där har linsen ersatts med mera fulländade instrument. Detta skepps diameter är 15 m.

Vid de många landningar som har utförts av skepp av varierande storlek och ursprung, är det många detaljer som stämmer väl överens. Det vanligaste är att man hört ett surrande ljud som från en elektrisk motor. Ett knäppande ljud har också förekommit. Vidare har man känt varma luftpustar och ibland en lätt brännande känsla i huden. De mest avgörande bevisen vid dessa landningar har ofta varit brända träd, tillplattat gräs samt en lätt radioaktiv strålning som kunnat uppmätas efteråt...

Bjarne Håkansson

Stockholm 1969.